STAR WARS

BOBA FETT

URMĂRIREA

O NUVELĂ DIN RĂZBOIUL CLONELOR

ELIZABETH HAND

ELIZABETH HAND

STAR WARS

BOBA FETT
URMĂRIREA

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Elizabeth Hand
Boba Fett
Book 6 – Pursuit
2004

ELIZABETH HAND

Elizabeth Hand (născută pe 29 martie 1957) este o scriitoare americană de science-fiction şi fantezie, care a scris patru din cele şase cărţi din seria *Tânărul Boba Fett*. De asemenea, a fost programată să scrie o carte din *Epoca Vechii Republici*, dar ulterior a renunţat.

A scris o recenzie pozitivă despre novelizarea lui Alan Dean Foster a filmului *Trezirea Forţei* pentru Washington Post. În ceea ce priveşte propriile lucrări pentru franciza *Războiul Stelelor*, a declarat că cea mai bună parte au fost emailurile pe care le-a primit de la fanii tineri.

O scrisoare care s-a remarcat în mod deosebit, a fost cererea unui băiat de clasa a III-a care dorea să-i ia un interviu telefonic pentru un proiect şcolar.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Moartea înseamnă linişte: este eternă, întunecată, incoloră, fără formă sau sens.

Boba Fett îl privise murind pe tatăl său, Jango Fett, ucis de detestatul Jedi Mace Windu. Pe atunci Boba simţise doar durere şi furie. În anii care au urmat, simţise mâhnire, durere surdă şi constantă pentru lipsa tatălui său. Fusese o durere care se diminuase oarecum în ultimii ani, dar nu dispăruse niciodată.

Singurul lucru pe care Boba nu îl simţise niciodată – nici măcar nu îşi permisese vreodată să-şi imagineze – a fost ceea ce ar simţi de fapt când va muri. Nu crezuse niciodată că va experimenta el însuşi moartea – dar acum era mort.

Silueta lui nemişcată era întinsă într-un tunel întunecat şi răsucit din interiorul lui Mazariyan, imensa cetate ca un labirint a genialului tehnician Separatist Wat Tambor. În afara zidurilor cetăţii, izbucnise o luptă acerbă.

Trupele droide puternice ale lui Wat Tambor luptau împotriva resurselor în scădere ale Republicii, conduse de Generalul Jedi Glynn-Beti.

Zidurile lui Mazariyan se cutremurau sub bombardamentele repetate ale trupelor Republicii. Fisurile care apăreau în podea, erau reparate imediat de către nanotehnologia microscopică.

O crăpătură străbătu tavanul de deasupra corpului neînsufleţit al lui Boba. O substanţă groasă, asemănătoare

mucusului, începu să picure – era fluidul derivat organic folosit pentru a alimenta reţeaua masivă de maşini a lui Wat Tambor.

Dacă Boba ar fi fost în viaţă, ar fi ştiut că ăsta era un semn rău. Republica penetrase cea mai exterioară dintre apărările lui Mazariyan. Cetatea vie fusese atât de grav avariată, încât îşi pierdea capacitatea de a se repara suficient de repede pentru a supravieţui asaltului Republicii.

Dar Boba nu ştia nimic despre asta. Boba era mort – sau cel puţin aşa se părea. La doar câţiva milimetri de mâna lui rece se întindea o mică grămadă de ciuperci Xabar pale. Ciuperca producea o toxină paralizantă. Efectul toxinei nu era, din fericire, permanent. După toate aparenţele, cineva aflat sub influenţa ei, părea să fie mort. Boba apucase ciuperca într-un ultim efort de a se salva pe sine dintr-o întâlnire fatală cu teribilul Grievous, Generalul parţial droid al armatei Separatiste.

Dar acum, se părea că efortul disperat al lui Boba ar fi putut eşua...

Capitolul 2

— Iată-l. O voce plată, lipsită de emoţie, se auzi prin pasajul întunecat. Cadavrul intrusului.

— Excelent, răsună a doua voce în tunelul gol. Stârvul uman. Nu ar trebui să ne risipim resursele cu el. Nu ne este de folos. Ar trebui să-l lăsăm să putrezească.

— Asta ar fi contrar ordinelor. Wat Tambor a spus că trebuie să fie incinerat. Nu trebuie să existe nicio dovadă că a fost vreodată aici.

Două siluete înalte şi subţiri dădură cotul în tunel şi începură să se apropie de corpul nemişcat al lui Boba – erau o pereche de droizi muncitori PK-4. Nu erau droizi de luptă – Wat Tambor le ordonase tuturor să apere Mazariyan. Doar o unitate mică de droizi muncitori şi pentru reparaţii mai rămăseseră înăuntru.

Dar chiar şi ei vor pleca în curând...

Crrraaaccc! Droizii muncitori se opriră când se cutremură întreaga cetate. Crăpătura din tavan se căscă mai largă. Se prelinse şi mai mult fluid gros şi rece pe casca lui Boba. Se strecură pe sub marginea vizierei, picurând pe pielea lui. Atingerea era rece, îngheţată, întinzându-se ca nişte degete pe obrazul lui Boba. Pentru prima dată de când fusese lăsat *mort*, Boba simţi ceva.

Tată?

Adânc în mintea lui Boba, pâlpâi o scânteie de cunoştinţă. Nu putea nici să se mişte, nici să vorbească. Dar putea simţi. Senzaţia se diminua încet.

O altă explozie zgudui cetatea lui Wat Tambor.

Compusul protoplasmatic ieşi din locul în care se despicase tavanul. În timp ce droizii PK-4 se ridicară, aşteptând să dispară efectele exploziei, picură şi mai multă substanţă îngheaţată pe mâna înmănuşată a lui Boba. O parte din ea acoperi pata goală de piele pe care Boba expusese o în mod deliberat ciupercii Xabar. Şi acum, atingerea aceea îngheţată declanşă o reacţie în lanţ în creierul lui Boba.

Îi reveni memoria. Nu putea clipi sau vorbi – dar îşi amintea. Atingerea rece a masei organice deveni atingerea mâinii lui Jango pe obraz. Ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis, îşi aminti chipul tatălui său. Apoi visul deveni un coşmar când îşi aminti de moartea lui. Gemu. Lui Boba Fett îi revenea memoria. Memoria şi cunoştinţă. Şi viaţa! Mazariyan, gândi el ameţit. Bătălia... Grievous... Wat Tambor...

— Trebuie să ne grăbim.

Droizii stăteau deasupra lui Boba. El îşi înăbuşi rapid geamătul în timp ce unul dintre droizi îl împinse. Capul ca de insectă al droidului se răsuci ca să se uite la vânătorul de recompense.

— Wat Tambor nu doreşte nicio dovadă că a intrat un spion aici.

Întreaga cetate se cutremură încă o dată.

— O altă explozie! Nu avem timp de pierdut!

Cel de-al doilea droid se aplecă. Mâinile îi alunecară aproximativ sub braţele lui Boba. Ahhhhhh! Boba voia să icnească de durere. Pe măsură ce memoria îl inunda, la fel se întâmpla şi cu senzaţiile – în primul rând durerea. Ultima lovitură a lui Grievous pătrunsese prin armura lui Boba. Simţea locul unde armura se sfărâmase în urma impactului, expunând umărul loviturii energetice. Lovitura nu fusese fatală. Dar durerea era chinuitoare. Din fericire, reuşi să nu strige. Droizii încă mai credeau că era mort. Dar nu era aşa! Boba îşi simţea plămânii extinzându-se în timp ce inspira. Simţi braţele droizilor strângându-se în jurul lui. Era înalt şi musculos, iar armura se adăuga la volumul său. Dar droizii îl ridicară fără efort şi fără menajamente – de parcă nu ar fi fost altceva decât un sac de gunoi. Sau combustibil pentru incineratorul lui Wat Tambor... Iar pentru ei, chiar asta era.

Ah, gândi el, strângând din dinţi.

Cu siguranţă putea să simtă durere. Şi să vadă.

— Incineratorul va fi ocupat azi, comentă unul dintre droizi în timp ce mergeau repede prin tunel. Avem multă materie organică cu care să-l hrănim.

— Gunoi uman, replică al doilea droid.

Se împiedicară când o altă explozie zgudui cetatea.

Boba clipi. Bine că încă mai am casca, gândi el. Altfel ar fi putut observa că am deschis ochii. Încercă să se orienteze în

timp ce droizii îl purtau în jos, printr-o serie de pasaje lungi şi răsucite. Cavităţile strălucitoare arătau locurile unde zidul cetăţii suferise daune considerabile în urma atacului Republicii. Peste tot se vedeau droizi distruşi, laolaltă cu grămezi strălucitoare de metal topit.

Mă-ntreb cine este în avantaj acum? gândi Boba. Îi ura pe Jedi, dar Generalul Glynn-Beti îl ajutase să intre în Mazariyan. Ultima dată când Boba văzuse bătălia, trupele Republicii luptaseră destul de bine împotriva Separatiştilor. Dacă forţele lui Wat Tambor ar fi fost slăbite de luptă, lui Boba i-ar fi mult mai uşor să scape şi să-şi găsească drumul înapoi la nava sa, *Sclav I*. Dar mai întâi trebuia să evite să fie aruncat în cuptorul lui Wat Tambor! Riscă şi îşi îndoi una dintre mâini. Puterea îi revenea. Totodată, durerea cauzată de lovitura lui Grievous începu să scadă.

Armura corporală trebuie să fi absorbit cea mai mare parte a loviturii, gândi Boba recunoscător. Simţea că devenea tot mai puternic, mai alert. Era un adevărat efort să nu se mişte şi să se lovească de droizi. Dar, chiar dacă simţurile se întorceau încet în corpul său, încă era ameţit. Reflexele sale nu erau la fel de bune pe cât ar trebui să fie. Şi habar n-avea cu cine sau ce ar putea întâlni în interiorul cetăţii.

Mai bine să aştept, gândi el.

— Pe aici, anunţă unul dintre droizi.

Boba se strădui din răsputeri să nu tresară, în timp ce se întoarseră brusc şi începură să coboare pe o pantă abruptă. Întunericul căpătă o nuanţă inconfundabilă roşiatică. În interiorul armurii sale Mandaloriane, Boba începu să transpire.

Vestea bună este că mi-am revenit suficient ca să simt căldura, gândi el cu un amuzament sumbru. Şi cea rea? Ăsta trebuie să fie incineratorul!

În jurul lui, totul strălucea de parcă era topit. Membrele argintii strălucitoare ale droizilor erau acum roşii şi aurii. Căldura era intensă şi dureroasă. O uşoară ajustare a sistemului termostatic de răcire al armurii ar avea grijă de asta, dar Boba nu îndrăznea să se mişte pentru a-l schimba. Nu încă, oricum. Îşi întoarse capul cât putu de uşor, rugându-se ca aparenţa de mişcare să-i fie ascunsă de cască, pentru a nu fi văzută de droizi. Nu părură să-l observe.

— Wat Tambor va pleca în scurt timp, declară unul dintre droizi cu vocea sa plată. Vrea să fie informat când a fost eliminat spionul.

— Eliminarea este iminentă, răspunse celălalt droid.

Boba privi prin vizorul căştii în timp ce droizii îl duceau ultimii paşi până la destinaţie. Erau într-o cameră mare, aproape fără aer, lipsită de orice echipament sau mobilier. La câţiva metri distanţă strălucea un pătrat incandescent de lumină, orbitor şi aparent la fel de fierbinte ca soarele. Căldura radia din el în valuri sclipitoare. O bandă transportoare, singurul utilaj din cameră, rula încet spre deschiderea incineratorului.

E mult prea fierbinte pentru a-i face faţă, gândi Boba. Sudoarea i se prelingea pe faţă, înţepându-i ochii. Nu se putea mişca ca să fugă. Sub el, droizii se opriră. Braţele lor rămaseră pe loc, ţinându-l pe Boba deasupra capului. Boba inspiră adânc, apoi îşi strânse muşchii până când i se încordă tot trupul.

Trebuie să risc – sper să nu observe!

Droizii rămaseră neştiutori. În faţa lor, banda transportoare se mişca încet, constant, către incinerator. Şi acum Boba putea vedea alte forme pe ea. Bucăţi îndoite de metal şi plasteel, toate rămase de la droizii deterioraţi şi – şoc pentru Boba – mănunchiuri neînsufleţite de armuri corporale, carne şi arme carbonizate.

Clone, gândi el, şi simţi un impuls de milă amestecată cu groază. Căştile le acopereau feţele, dar Boba ştia ce ar vedea dacă armura lor ar fi fost îndepărtată. Chipul tatălui său Jango. Chipul lui... pentru că Jango fusese şablonul după care fuseseră construite toate clonele. Inclusiv Boba, singura clonă nealterată.

— Îi păstrăm armura şi casca? întrebă unul dintre droizi în timp ce îl ridica pe Boba. Braţul său trase de armele de pe centură. Astea nu sunt organice. Şi au o calitate excelentă.

Pariez că da! Boba strânse din dinţi. Avu nevoie de fiecare fărâmă de voinţă pentru a nu ataca acum droizii; dar încă îl ţineau destul de bune – prea bine. Trebuie să aştept până în ultimul moment posibil...

— Ordinele noastre sunt să îl eliminăm complet, declară al doilea droid. Este timpul să ne întoarcem şi să dăm raportul.

Braţul primului droid se retrase de pe centură. Boba îşi permise un oftat tăcut de uşurare. Se simţi ridicat mai sus, până când ajunse direct deasupra benzii transportoare. Gura

incineratorului era suficient de aproape încât să-i poată simţi căldura prin cizmele întărite. Se uită în jos şi văzu cum transportorul aducea una dintre clonele moarte spre deschiderea cuptorului. Pentru o clipă, silueta îmbrăcată în gri păru să atârne în aer, o siluetă neagră pe fundalul flăcărilor alb-aurii. Izbucni o flacără stacojie, apăru un fir de fum negru – şi se terminase. Nimic nu putea rezista acelei călduri! Boba inspiră adânc. Aerul era atât de fierbinte încât simţea că inhala lavă topită. Boba se gândi la toate lucrurile pe care nu le făcuse încă. La jurămintele pe care le făcuse: să devină cel mai mare vânător de recompense din galaxie şi să se răzbune pe Jediul care îl ucisese pe Jango Fett.

Jură încă o dată să îndeplinească toate aceste lucruri.

— Gata, spuse unul dintre droizi.

— Gata, fu de acord partenerul său.

Fără vreun sunet, îl aruncară pe Boba spre banda transportoare. Pentru o clipă, Boba rămase în aer, inert ca toate celelalte lucruri moarte de sub el. Apoi, cu un strigăt, Boba se ridică, aruncându-se asupra droizilor. Cu un sunet satisfăcător, cizmele sale loviră capetele droizilor. Se rostogoliră înapoi, iar Boba ateriză în spatele lor înainte să se poată ridica. Bine că droizii muncitori nu sunt înarmaţi.

— Alertează-l pe Wat Tambor! ordonă unul dintre ei.

Fotoreceptorii insectoizi sclipiră din verde în roşu în timp ce-l examinau pe Boba.

— Avem o problemă la Nivelul Trei. Materie organică reanimată. Solicităm imediat întăriri...

— Asta este ultima ta solicitare! ţipă Boba.

Îşi scoase blasterul, clătinându-se uşor, încă nesigur din cauza toxinei. Îşi reveni, trăgând o salvă care îl trimise pe primul droid, învârtindu-se, pe banda în mişcare. Al doilea se roti. Şi el era neînarmat, dar Boba auzi o explozie de paraziţi, pentru că încerca să trimită un semnal de alarmă din vocabulatorul său.

— Lucrurile cu siguranţă se încing pe aici!

Boba îl lovi pe cel de-al doilea droid, care se prăbuşi într-o parte, pe bandă. Înainte să poată mişca din nou, Boba îl spulberă cu blasterul. Resturile de plastic şi senzori plouară pe banda transportoare, în timp ce primul droid cădea în cuptor.

— Cred că a venit timpul să plec...

Băgă blasterul înapoi la centură şi se întoarse. În spatele lui era o deschidere.

Probabil pe acolo am ajuns aici. Răsună o alarmă, stridentă. Şi se pare că pe acolo trebuie să plec – acum!

Fugi prin deschizătură într-un pasaj îngust. Un tunet înfundat se auzi de afară. Podeaua de sub el tremură. Boba se uită în jur, dar nu văzu nicăieri semne de viaţă; doar grămezi de moloz, acolo unde tirul Republicii avariase zidurile cetăţii.

Pasajul mergea într-o singură direcţie, aşa că începu să alerge rapid, cu o mână înmănuşată sprijinită uşor pe blaster. Trebuie să-l găsesc pe Wat Tambor, gândi el cu o hotărâre sumbră. Dacă scapă...

Boba respinse repede gândul respectiv.

Fusese trimis pe Xagobah pentru a-l captura pe Wat Tambor şi a-l aduce înapoi lui Jabba Hutt, viu sau mort. Eşecul nu era o opţiune.

Capitolul 3

Boba habar nu avea cum să-şi găsească drumul afară din cetatea lui Wat Tambor, darămite să-l găsească pe geniul *Uniunii Tehnologice* Separatiste, înainte să fugă de pe Xagobah. Continuă să urmeze pasajul în timp ce se răsucea şi se întorcea, urcând treptat către unul dintre nivelurile superioare ale lui Mazariyan. Aerul curat binevenit trecu pe lângă el, iar Boba îl inspiră recunoscător.

Nu ştii cât de mult îţi lipseşte respiraţia până nu eşti mort, gândi el ironic.

Ajunse într-un loc în care tunelul se bifurca. Aici se opri. Acum îi era mai uşor să respire; îi era mai uşor să facă... totul. Toxina Xabar se epuizaseră în cele din urmă. Dar Boba nu putea da vina pe toxină. Îşi inspectă armura şi văzu unde fusese deteriorată de atacul lui Grievous. În timp ce îşi trecea o mână peste braţ, tresări.

E de rău, gândi el. Era o rană de suprafaţă, dar armele şi săbiile de lumină ale lui Grievous reuşiseră să treacă prin armura corporală Mandaloriană. Mai bine să mă asigur că tratez...

Crrraaaccc!

Cu un ţipăt, Boba căzu înapoi. Îl înconjură o căldură sufocantă. Cu o mână îşi apucă blasterul, mergând cu grijă, să vadă ce se întâmplase. Dispăruse o întreagă latură din cetate. Acolo unde cu câteva momente mai înainte, zidul tunelului făcea o curbă, acum era doar aer, un inel ars de piatră şi metal şi masa organică slinoasă, pe care Wat Tambor o modificase genetic din ciupercile native de pe Xagobah.

Boba se apropie cu grijă de deschizătură şi privi afară. Mai jos, totul era haos. Intrarea principală în Mazariyan fusese distrusă. Trupele clone năvăleau printr-o deschizătură imensă, printre fuioarele de fum care încă se ridicau de pe margini.

— Uau, spuse Boba, cu o admiraţie răutăcioasă. Asta a fost explozia pe care am simţit-o în tunel! Republica trebuie să fi folosit un detonator termic pentru asta. Ce mi-ar plăcea să pun mâna pe unul...

Se uită la locul unde soldaţii clone alergau între fortăreaţă şi un AT-TE. Un strat de fum plutea deasupra solului, amestecându-se cu sporii purpurii care dominau atmosfera lui Xagobah. La marginea luminişul care înconjura Mazariyan, arborii malvil distruşi ardeau mocnit. Flăcările lingeau resturile unui imens droid Hailfire. Se vedeau peste tot resturi de droizi păianjeni şi droizi de luptă. Resturile carbonizate ale unui droid turn Fromm[1] erau împrăştiate pe pământ ca ruinele unui mic oraş. Câţiva droizi de luptă încă îşi croiau drum pe câmpul de luptă, trăgând necontenit în timp ce clonele se repezeau spre sau pe lângă ei.

Era clar că Republica era acum în avantaj.

— Wat Tambor trebuie să fi dat semnalul de retragere, mormăi Boba. A venit aici să se regrupeze după ce a scăpat din închisoarea Republicii. Acum, când Glynn-Beti l-a urmărit în vizuina lui, nu mai are niciun motiv să rămână aici.

Boba îşi întinse gâtul pentru a privi spre cer. Iată, speederele aeriane şi chiar câteva nave de luptă Jedi străbăteau ceaţa violetă, ca şi când ar căuta pe cineva.

Wat Tambor, gândi Boba. Şi ar fi bine să nu-l găsească înaintea mea!

O explozie bruscă de foc laser ricoşă din peretele în ruine de lângă el. Boba se retrase în gaura căscată.

— A fost mult prea aproape.

Privi pe furiş. Mult mai jos, un soldat clonă arăta spre locul unde stătuse Boba cu câteva secunde în urmă. Înainte ca soldatul să-i poată alerta pe ceilalţi cu privire la prezenţa sa, Boba scoase arma şi trimise o salvă de răspuns. Soldatul clonă căzu, cu o gaură înnegrită acolo unde fusese pieptul.

— E timpul să ne întoarcem la *Sclav I*, spuse Boba.

Se întinse spre a atinge un mic obiect pătrat montat lângă centura cu arme. Ca o precauţie, îşi lăsase pe navă pachetul propulsor principal. Dar încă mai avea lansatorul de cablu lichid. Bun şi ăsta. Era un drum lung, foarte lung, până jos.

---

[1] Droid turn Fromm (cunoscut şi sub numele de droid gardian sau droid santinelă) – droid puternic înarmat proiectat de Tig Fromm, fiul cunoscutului lord al crimei Sise Fromm. Era înalt de patru metri, constând dintr-un turn cilindric care se ridica pe un şasiu blindat, putând călători cu viteze de până la 100 de kilometri pe oră pe cele şase roţi pneumatice mari. Era echipat cu numeroşi senzori şi putea răspunde ameninţărilor cu arsenalul său de patru tunuri laser şi două lansatoare de bile repulsoare.

Ieşi cu precauţie pe marginea peretelui distrus. Mai jos, trupele Republicii continuau să alerge pe câmpul de luptă. Dar majoritatea clonelor păreau acum că părăsesc cetatea, întorcându-se la transportoare. Boba îşi protejă ochii, ajustând casca, astfel încât să se poată concentra mai bine prin fum şi ceaţa de spori.

— Acolo. Mâna lui mănuşată lovi aerul. Ăla este speederul lui Glynn-Beti...

Văzu că Generalul Jedi îşi trage speederul mai aproape de AT-TE, la marginea poienii. Glynn Beti îl ajutase mai devreme, pe Xagobah, după ce Boba îi salvase tânărul ucenic nesăbuit, Ulu Ulix, de la moarte sigură. Dar Boba ştia bine că nu trebuia să aştepte milă de la ea.

Chiar şi simplul gând *Jedi* îl făcu pe Boba să scrâşnească de furie.

Gunoiul ăla Jedi, Mace Windu, l-a ucis pe tatăl meu, gândi el. Se uită înapoi la cadavrul soldatului clonă pe care îl ucisese în urmă cu câteva minute. Casca clonei se rostogolise de pe faţa lui slabă.

Văzu chipul lui Jango Fett.

Expresia lui Boba deveni sumbră. Se uită înapoi la AT-TE. Silueta mică a Generalului Glynn-Beti coborâse din speeder şi se apropia acum de vehicul.

— O să dea ordine echipajului ei, spuse Boba. Acum e şansa mea…

Ridicând uşor braţele, sări de pe peretele cetăţii şi lansă cablul lichid, care se agăţă de un copac îndepărtat. Pământul se repezi spre el. Simţi mirosul de metal ars şi duhoarea unei ciuperci carbonizate.

Vântul şi fumul trecură pe lângă el în timp ce Boba Fett se învârtea pe deasupra câmpului de luptă, îndreptându-se spre luminişul în care îşi ascunsese nava – şi unde se afla libertatea lui!

Capitolul 4

— Acolo! De la sol, mult sub Boba, se auzi brusc un strigăt. Un spion! Trageţi asupra lui!

Boba se răsuci pentru a privi în jos – un grup de soldaţi clone alerga dinspre AT-TE, arătând spre el, în timp ce îşi scoteau arme.

Pachetul ăsta propulsor secundar e bun doar pentru un sprint scurt. Nu pot pierde timpul trăgând asupra lor! gândi Boba cu regret. Smuci propulsorul cu toată forţa şi zbură mai departe, focurile de blaster răsunând în urma lui. La doar câţiva metri înaintea lui era o pădure de copaci-ciuperci imenşi.

Dacă aş putea să ajung la adăpostul...

Un foc laser străpunse copacii cei mai apropiaţi de el, făcând să plouă peste Boba cu resturi şi sevă de ciuperci în timp ce cotea spre coronamentul pădurii. În timp ce sporii violeţi se răspândeau în jurul lui, îşi apucă propriile blastere şi se întoarse, trăgând brusc înapoi spre pământ. Doi dintre soldaţii clone căzură. Celălalt alergă spre pădure, dar se opri brusc când o voce clară strigă din AT-TE.

— Nu trage!

Boba apucă o ramură de copac malvil şi se legănă pe ea, trăgându-şi sufletul. Se uită în jos şi văzu clonele întorcându-se la AT-TE. O siluetă mică în uniformă privi spre pădure. Chiar şi la distanţă, Boba putu simţi forţa privirii pătrunzătoare a lui Glynn-Beti asupra lui. Se uită înapoi, îndrăzneţ şi neînfricat, apoi se întoarse şi folosi propulsorul pentru a reveni înapoi la nivelul solului.

— Chiar la timp, spuse el în timp ce cobora.

Auzi sunetul cunoscut care îi spunea că celula de combustibil a pachetului propulsor auxiliar expirase. O opri şi începu să alerge ţinându-şi mâna pe blaster. Îl durea umărul din cauza rănii provocate de Grievous, dar ignoră durerea.

Trebuie să ajung în aer înaintea lui Wat Tambor...

Pădurea era o masă încurcată de ciuperci şi liane. Boba îşi croi drum cu grijă printre copaci, cu arma pregătită. Din când

în când, se uita peste umăr după semne de urmărire. Dar nu văzu pe nimeni.

Trebuie să fie un exod în masă de pe planeta asta, gândi el. Republica şi Separatiştii deopotrivă. Asta înseamnă că Xagobah va fi în cele din urmă redat Xamsterilor...

Boba simţit un mic impuls de uşurare, amintindu-şi de nativii de pe Xagobah care îl ajutaseră când ajunsese pentru prima dată pe planetă. Blânzii Xamsteri suferiseră sub ocupaţia lui Wat Tambor, fiind fie ucişi de-a dreptul, fie forţaţi să lupte împotriva Republicii. Acum, în sfârşit, vor fi din nou liberi.

Boba încetini după câteva minute. În jurul lui, arborii malvil creşteau dens, nedeterioraţi de război. Undeva, în spatele acestor plante uriaşe, asemănătoare ciupercilor, aştepta *Sclav I*, ascuns de dispozitivul său de camuflare.

Boba se opri, ascultând orice sunet de urmărire. Nu era niciunul. Atinse senzorul de pe centura pentru arme, dezactivând dispozitivul de camuflare. Se auzi un zumzet scăzut. Apoi contururile elegante ale navei sale spaţiale prinseră formă în poiana mică din faţa lui. Boba îşi permise un zâmbet rar.

— Mă bucur să te revăd, murmură el.

Se plimbă încet în jurul lui *Sclav I*, inspectând nava pentru orice semne de avarie. Dar *Sclav I* îşi petrecuse timpul pe Xagobah mai bine decât Boba. Verifică lansatorul de rachete de sub panoul ascuns şi se asigură că tunurile blaster nu fuseseră afectate de atmosfera umedă a lui Xagobah. Apoi, cu o privire rapidă în jur, pentru a se asigura că nu fusese observat, urcă la bordul navei sale.

Înăuntru, totul era aşa cum îl lăsase. Îşi scoase casca şi o aşeză lângă consola de comandă. Apoi apucă o trusă medicală şi încropi un bandaj pentru umărul rănit.

Reparaţiile la armură vor trebui să aştepte. Alunecă în consola cabinei şi se pregăti pentru plecare. În timp ce motoarele lui *Sclav I* prindeau viaţă, Boba scană rapid calculatorul senzorilor de urmărire. Un set de coordonate clipi pe ecran, împreună cu imaginea unui transportor interstelar din clasa Hardcell.

Nava lui Wat Tambor.

— Te-am prins! strigă Boba triumfător.

Pe monitor se derulară mai multe informaţii.

Navă înregistrată de Uniunea Tehnologică. Plecare iminentă.

— E timpul să plecăm, spuse Boba.

Programă dispozitivul de urmărire al lui *Sclav I* pentru a monitoriza nava lui Tambor, apoi porni motoarele. Ca o săgeată slăbită dintr-un arc încordat, *Sclav I* ţâşni în aer. Atmosfera tulbure a lui Xagobah înconjură nava, dar pâlpâirea imaginii navei lui Wat Tambor strălucea clar pe ecranul computerului. În câteva clipe, *Sclav I* părăsi atmosfera şi intră în întunericul familiar al spaţiului. În spatele consolei de comandă, Boba se uită hotărât la întinderea stelelor. Observă forma staţionară a navei Republicii şi o lumină singuratică, ca un far: nava lui Wat Tambor.

— Nu te deranja să încerci să fugi, spuse el în timp ce *Sclav I* porni în urmărirea navei. Nu există scăpare pentru tine.

Nava lui Wat Tambor era proiectată pentru transport interstelar, nu pentru luptă. Asta-i oferea lui Boba un avantaj – sau cel puţin aşa credea el. Luă în vizor nava inginerului *Uniunii Tehnologice*, aducând *Sclav I* pe cât de aproape îndrăzni, înainte să tragă.

Blaaammm! Unul dintre tunurile laser ale lui Boba îşi eliberă sarcina utilă: două încărcături mari de energie atomică comprimată.

— Îmi pare rău, Jabba, strigă Boba. Ai spus *viu sau mort*, dar se pare că va trebui să te mulţumeşti cu *mort*...

Înclină *Sclav I* în lateral, în speranţa unei vizualizări mai bune a distrugerii lui Wat Tambor. Dar vicleanul inginer nu petrecuse chiar degeaba toţi acei ani cu *Uniunea Tehnologică*. În timp ce Boba privea consternat, un scut deflector sclipitor păru să înghită nava lui Tambor ca un nor vast. În acelaşi timp, o rachetă strălucitoare porni din transportor. Un moment mai târziu, o urmă o a doua rachetă. Senzorul de localizare al primei rachete o trimise în viteză către încărcătura energetică a lui Boba. Izbucni un fulger orbitor în momentul impactului, iar Boba mormăi în barbă. Valurile zdrobitoare de energie străbătură adâncurile spaţiului.

Sclav I se cutremură. Însă Boba nu pierdu timp cu furia sau regretul. Senzorii de urmărire a celei de-a doua rachete se blocaseră pe *Sclav I* – racheta se îndrepta chiar spre el. *Sclav I*

ţâşni în sus şi în lateral. Racheta se întoarse şi o urmă. Înainte să poată lovi ţinta, Boba trase o salvă din tunurile sale blaster.

— Ce zici de asta, Tambor? îl provocă el.

Auzi un sunet satisfăcător de impact. O nanosecundă mai târziu, racheta implodă. Dar venea mai mult foc inamic! Boba retrase *Sclav I* într-o poziţie de tragere mai bună, apoi deschise focul asupra navei inamice.

— Dacă aş putea să-i slăbesc scutul deflector, spuse Boba, cu consola înclinându-se înainte în timp ce ţintea şi deschidea focul. Atunci l-aş putea omorî!

Salvele de energie explodau şi pulsau în jurul navei lui Wat Tambor. Salvele de răspuns răsunară în jurul lui *Sclav I*, dar Boba fu prea rapid...

Blaaammm! O explozie îi zgudui nava în timp ce Wat Tambor reuşea o lovitură, pătrunzând prin apărarea lui Boba. Se uită repede la monitor, dar nu văzu nimic grav. Faţa i se strânse de furie în timp ce *Sclav I* se îndrepta spre nava inamică. Aşteptă până în ultimul moment posibil, apoi trase.

Blam! Nimerise! Boba făcu o buclă în spaţiu în timp ce nava lui Wat Tambor se legăna periculos. Trecuse de scutul defensiv! Mâna lui Boba pluti peste panoul consolei. Încă un moment şi va avea o lovitură clară – iar Wat Tambor va fi al lui!

Tatooine, vin!

În acel moment, văzu altceva. O altă navă, care trecu pe lângă nava lui Wat Tambor ca o flacără fantomatică. Boba icni brusc.

Cunosc nava aia!

Auzise despre ea pe Tatooine, ascultându-i pe ceilalţi vânători de recompense povestind luptele şi acţiunile duse cu o sălbăticie rece împotriva Jedilor.

Asajj Ventress, gândi Boba. Privi cum nava ei spaţială veni tot mai aproape.

Asajj! Poate că era singura persoană din galaxie care-i ura pe Jedi la fel de mult ca el. Crescută pe o lume rapace şi ostilă – Rattatak – Asajj fusese antrenată de un Jedi tânăr naufragiat pe planeta ei teribilă. Ky Narec nu fusese doar naufragiat pe Rattatak – fusese abandonat efectiv de Maestrul său, care nu încercaseră niciodată să-l ajute pe tânărul Jedi – sau pe protejata sa, Asajj, care tânjea să scape de pe lumea ei crudă. Dar Maestrul Jedi nu veni niciodată. Asajj nu avu

niciodată şansa să le dovedească ce poate, nici Jedilor, nici altcuiva, în afară de mentorul ei. Şi când Ky Narec muri, Asajj jurase să se răzbune pe Jedi. Se aliase cu Contele Dooku, devenind unul dintre cei mai înverşunaţi şi mortali adversari ai Republicii. Controlul asupra Forţei era excepţional, dar furia ei era copleşitoare, la fel ca abilităţile de luptă... şi priceperea cu o navă spaţială.

Boba privi cu admiraţie cum nava lui Asajj despica spaţiul.

Ce aliată ar fi! gândi el. Am putea să-l eliminăm împreună pe Mace Windu. Nu. Boba clătină din cap. Mace Windu este doar al meu, îşi spuse el, simţind un val de furie. Nimeni nu-mi va refuza răzbunarea. Nimeni…

Un baraj de explozii îi spulberă gândurile. La doar o clipă distanţă, nava lui Asajj Ventress se îndrepta spre *Sclav I*.

Crede că fac parte din forţa Republicii! *Sclav I* ţâşni în sus, în timp ce Boba încerca să evite manevra lui Asajj. Dacă ar şti adevărul!

Dar adevărul nu ar fi avut nicio importanţă pentru Asajj Ventress. Ea era aici ca parte a forţei de rezervă a lui Wat Tambor. Şi în acest moment, nu ştia decât un singur lucru: o navă necunoscută trăgea asupra inginerului *Uniunii Tehnologice*.

Şi oricine ar fi pilotul navei respective, trebuia să moară.

Capitolul 5

Crakkk!

Un vuiet asurzitor dinspre tunurile ionice ale lui Asajj Ventress îl zguduiră pe *Sclav I*. Disperat, Boba trase înapoi spre nava lui Ventress. Dar era mult prea rapidă. În timp ce o privea, nava ei sări peste *Sclav I*. Înainte să poată trage înapoi, tunurile laser ale lui Ventress lansaseră un baraj de încărcături energetice.

Bam! O lovitură directă!

Boba fu aproape aruncat de la consola sa. Trimise o ploaie de lovituri, ca răspuns, dar era prea târziu. *Sclav I* vibră furios când fu lovit de o a doua explozie de plasmă.

Trebuie să scap, gândi sumbru Boba. Nu-l pot pierde pe Wat Tambor.

Sclav I trase spre nava Separatistului. Iar Asajj Ventress trase spre *Sclav I*. Boba îşi pilotă nava, înclinând-o până când Asajj ajunse chiar sub el. Verifică că minele lui *Sclav I* erau pregătite, apoi trimise o mină ionică, învârtindu-se, spre ea.

Bam!

— Da!

Dar, imediat, strigătul de triumf al lui Boba se transformă în dezamăgire, deoarece mina ricoşă inofensiv în câmpul defensiv al lui Ventress, pierzându-se în spaţiu. În acelaşi moment, din tunurile lui Asajj izbucniră mai multe salve ionice, drept răspuns.

Crakkk!

Boba gemu când *Sclav I* se legănă brusc spre tribord. Deschise focul înapoi, dar încă o dată Asajj fu prea rapidă. Boba îşi înclină nava într-o parte, sperând să câştige câteva secunde preţioase în timp ce verifica daunele. Privirea aruncată asupra fişierelor de reparaţii ale lui *Sclav I* îi dădu vestea proastă. Unele dintre panourile exterioare fuseseră slăbite. Erau daune grave, dar nu fatale. Cu aripa tribord era o altă poveste. Două dintre aripioarele care protejau grilele repulsorului fuseseră distruse. Fără ele, *Sclav I* era schilodit – putea zbura, dar abilităţile sale de navigaţie erau grav afectate. Mai rău, aterizarea navei avea

să fie o adevărată problemă. Nu că s-ar fi putut gândi la aterizare, tocmai acum!

Bam! O altă lovitură dată de Asajj. Boba trase două rachete, având satisfacţia să vadă că una dintre ele lovea o latură a navei ei de luptă. Explozia de plasmă străluci aurie şi albă, apoi se estompă.

— Nu.

Boba se încruntă. Scuturile de apărare ale lui Asajj absorbiseră lovitura. Iar transportorul lui Wat Tambor rămăsese nevătămat.

— E timpul pentru o nouă tactică, mormăi Boba.

Introduse o serie de comenzi în consola sa. Apăru o grilă pe monitor, afişând coordonatele centurii de asteroizi aflată nu prea departe. Dacă ar putea să o ademenească pe Asajj acolo, ar putea avea şanse mai mari să scape de ea. Apoi putea face o mişcare rapidă înapoi spre Wat Tambor…. Setă propulsoarele la maxim. Nava se îndreptă spre câmpul de asteroizi.

Şi chiar în linia de foc a lui Asajj Ventress!

Boba ripostă, încercând să evite atacul lui Ventress. Dar pagubele aduse aripii tribord a lui *Sclav I* îl încetineau prea mult. În timp ce făcea o ultimă încercare de a trage, veni spre el o izbucnire înflăcărată din tunul de ioni al lui Ventress.

Disperat, Boba încercă să evite explozia.

Baaammm!

Cu un strigăt Boba trase de accelerator. Dar nu mai servea la nimic.

Sclav I era terminat.

Capitolul 6

Cu un vuiet asurzitor, nava lui Boba căzu în faţă, cu nasul înainte. Porni propulsoarele de rezervă, îndreptând momentan nava, apoi privi în sus. Se aştepta să vadă nava lui Asajj cum se apropia de el – sau, mai rău, o altă explozie orbitoare din tunurile ei de ioni... Ceea ce nu se aşteptă să vadă era un o navă de luptă Jedi.

— Uau! Boba scoase un icnet de neîncredere. Ăsta este Anakin Skywalker!

Îl văzuse deja pe legendarul ucenic Jedi de două ori, în ambele dăţi de la distanţă. Cel mai recent, Boba privise cum Skywalker distrusese cu succes o navă berbece Separatistă pe Xagobah. Abilităţile de luptă ale lui Skywalker erau la fel de mari ca şi sfidarea lui – şi ambele erau atribute pe care Boba le admira.

— O alungă pe Ventress! spuse Boba neîncrezător.

Nava de luptă a lui Skywalker se luă după nava lui Asajj ca un tumnor[2] care îşi ataca prada. În timp ce Boba privea, tânărul Jedi trase câteva salve precise, fiecare lovitură găsindu-şi ţinta – Asajj Ventress!

Bătălia se încheie aproape la fel de repede cum începuse. Nava lui Asajj fugi de cea a lui Skywalker. Boba clătină din cap admirativ şi oarecum dezamăgit.

Nu a luptat deloc cu el! Îşi întinse gâtul, urmărind-o – şi văzu de ce fugise atât de repede. Nava lui Wat Tambor strălucea, de parcă ar fi fost consumată de căldura soarelui. Boba avu timp doar să geamă, în timp ce transportorul păru să se agite şi să explodeze... Apoi, făcu saltul în hiperspaţiu.

Totul a fost o diversiune! spumegă Boba, supărat pe sine. Asajj a vrut să mă distragă pentru ca să scape Wat Tambor.

— Şi a reuşit! spuse el supărat. Cum am putut fi atât de prost? Ei bine, nu se va mai întâmpla niciodată...

Se va asigura de asta! Boba putea face greşeli – dar nu făcea niciodată aceeaşi greşeală de două ori. Mai ales nu cu Jabba Hutt care dorea rezultate. Expresia lui Boba deveni

---

[2] Tumnor – navă de luptă.

sumbră când se gândi la gangster. Wat Tambor ar putea fi oriunde în galaxie. Boba nu avea de unde să ştie unde. Şi, cu *Sclav I* deteriorat, nu exista nicio modalitate să-l urmărească.

— *Identifică-te!*

Boba tresări când un scârţâit de paraziţi se auzi prin difuzoarele lui *Sclav I*.

— *Identifică-te sau vei fi distrus!*

Boba lovi panoul consolei.

— Identifică-te tu! contracară el.

— *Anakin Akywalker, din forţele de pace ale Republicii, de pe Xagobah. Am ordine să distrug toate navele Separatiste din acest spaţiu. Ai zece secunde să te identifici sau vei risca distrugerea. Zece. Nouă*...

Trebuie să trag de timp! gândi Boba. Dacă se identifica drept vânător de recompense mercenar nu-i va fi prea bine cu Skywalker.

Dar tânărul Jedi făcea parte din forţa Republicii care îl alungase pe Wat Tambor de pe Xagobah. Poate că va avea vreo idee cu privire la locul unde fugise inginerul *Uniunii Tehnologice* – informaţie pe care Boba ar putea să o folosească pentru a-l urmări pe Wat Tambor şi pentru a revendica recompensa lui Jabba...

— ...*Patru. Trei*...

Mai bine mă mişc rapid, gândi Boba. Şi ar fi bine să-mi reuşească!

— Skywalker – asta este o cerere de asistenţă! anunţă el în unitatea de comunicaţii. Boba ştia că ăsta era punctul slab pentru Jedi – nu puteau rezista niciodată să fie băieţi buni. Nava mea a fost avariată în timpul luptei cu Asajj Ventress – repet, solicit asistenţă imediată...

Tăcere. În faţa lui, nava lui Anakin plutea ca o flacără argintie. În timp ce vorbea, Boba introduse un set de coordonate. Un ecran navigaţional pâlpâi la viaţă – şi afişă informaţiile de care avea nevoie Boba. Chiar dincolo de centura de asteroizi, o lună mică orbita în jurul lui Xagobah. Dacă pot ajunge acolo, pot repara aripa de la tribord. Şi odată ce scap de acest Jedi, voi putea reveni pe urmele lui Wat Tambor...

Vocea lui Anakin se auzi din nou prin unitatea de comunicaţii.

— *Nu avem nicio înregistrare a unui vas Separatist care să corespundă cu descrierea ta*, anunţă el. Aproape că părea dezamăgit. *Nici nu avem înregistrări care să te indice că faci parte din forţa Republicii de menţinere a păcii*...

— Am luptat de partea Xamsterilor, interveni rapid Boba. Era destul de adevărat. Şi acum mă îndrept spre luna aia ca să efectuez reparaţii. Aşa că...

Urmărind cu atenţie nava de luptă Jedi, Boba începu să-şi îndrepte încet nava spre lună.

— ...dacă mă laşi să plec, îmi pot face treaba – şi tu la fel.

Boba ştia că îşi asumă un risc. Acum nu exista nicio modalitate în care să poată zbura mai bine decât Skywalker, nu cu aripa distrusă a lui *Sclav I* – deşi, odată ce era reparat, l-ar fi putut pune bine la muncă! În plus, Skywalker probabil că avea lucruri mai bune de făcut decât să piardă timpul cu un mercenar rănit! gândi Boba. Apoi ridică privirea.

Hmm. Se pare că nu – nava de luptă a lui Anakin umplea fereastra lui *Sclav I*.

— *Nava mea te va escorta*, spuse Anakin, în aşa fel încât declaraţia sa simplă să sune ca un ordin. *Dacă schimbi cursul, nava ta va fi distrusă*.

— Voi încerca să nu uit asta, se răsti Boba – după care opri unitatea de comunicaţii.

Resetă coordonatele lui *Sclav I* şi se îndreptă spre lună. Arăta stearpă şi nelocuită, cu suprafaţa plină de cratere. Atmosfera era subţire, dar putea susţine formele de viaţă umane – pentru o vreme, cel puţin. Boba intenţiona să rămână acolo doar pentru scurt timp. Alese o vale îngustă între două cratere şi pregăti *Sclav I* pentru aterizare. Nava lui Skywalker îl urmări, suficient de aproape încât Boba să nu poată fugi de el, dacă ar fi încercat. Cumva, asta nu părea o idee bună, pentru moment. Boba reduse puterea motorului şi *Sclav I* începu coborârea finală. Privi impasibil cum nava lui Skywalker îl urma ca o umbră strălucitoare. În câteva minute, *Sclav I* aterizase. După câteva secunde, nava de luptă făcu acelaşi lucru.

— Rămâi unde eşti, trosni o voce prin unitatea de comunicaţii de bază.

Boba pufni. În niciun caz nu avea de gând să rămână pe loc precum un călător Khommite paşnic, aşteptând să fie arestat! Verifică centura de arme, asigurându-se că blasterele

erau bine ascunse. Apoi luă casca şi se îndreptă spre uşă. Apoi se opri. Casca de luptă Mandaloriană a lui Boba aparţinuse tatălui său, Jango Fett, înainte să fie ucis de Mace Windu. În ultimii câţiva ani, o purtase Boba, împreună cu armura corporală. Chiar şi după tot acest timp, lui Boba îi era un dor teribil după tatăl său; armura era una dintre puţinele moşteniri pe care Jango le lăsase fiului său. Boba o purta cu mândrie şi pricepere. Casca şi armura lui Jango deveniseră o privelişte temută pentru toţi cei pe care îi vâna Boba.

Dar voia Boba să fie recunoscut tocmai acum? Cugetă pentru o clipă. Era aici, acum, pentru că un membru de rang înalt al Republicii apelase la Jabba, solicitând că gangsterul Hutt să pună pe unul dintre vânătorii săi de recompense să-l urmărească şi să-l ucidă pe Wat Tambor. Republica dorea ca moartea lui Wat Tambor să pară a fi opera unui asasin singuratic. Iar Jabba ştia că numai cel mai bun vânător de recompense al său – Boba Fett – putea fi capabil să-l omoare pe isteţul inginer al *Uniunii Tehnologice*. Dar Boba eşuase. Până acum, cel puţin.

Anakin Skywalker conducea trupele Republicii în luptele lor continue cu Separatiştii. Dacă afla de misiunea lui Boba? Dacă ajungea vreun zvon la Jabba, reputaţia lui Boba ar fi distrusă! Mai mult decât reputaţia – viaţa lui.

Şi am un fel de ataşament sentimental faţă de ea, gândi Boba.

Se uită la casca Mandaloriană, apoi aruncă o privire pe fereastră. Anakin Skywalker cobora din nava lui. Se ridicară nori de nisip când picioarele lui în cizme intrară în contact cu suprafaţa lunii. Se opri pentru a-şi inspecta superficial nava de luptă, apoi se întoarse şi îndreptată spre *Sclav I*.

Boba inspiră adânc. Îşi scoase casca, reticent – deocamdată.

— E doar temporar, spuse el, surprinzându-şi chipul pe fereastra întunecată.

Părea sumbru şi hotărât, o versiune mai tânără a tatălui său. Asemănarea superficială pe care o avea cu clonele lui Jango Fett fusese îndepărtată de mult prin lupte şi încăierări. O clonă nu supravieţuia suficient pentru a-şi purta experienţele pe faţă. Dar anii de vânătoare şi ucidere întăriseră expresia lui Boba. Zâmbea rar în ultimul timp. Când o făcea, era de obicei, atunci

când o vedea pe prietena sa Ygabba şi pe tatăl ei, Gab'borah, pe Tatooine.

Dar acum nu era pe Tatooine. Şi nu avea de gând să se întoarcă acolo până nu putea raporta moartea sau capturarea lui Wat Tambor.

În interiorul navei, un sunet scăzut îl avertiză de sosirea unui intrus. Tânărul vânător de recompense decuplă alarma, apoi deschise cala de ieşire. Cu o mână sprijinindu-se uşor de centura de arme şi cu cealaltă pregătită deasupra blasterului, Boba Fett ieşi cu paşi mari în întâmpinarea lui Anakin Skywalker.

Capitolul 7

Suprafaţa lunii era rece şi aspră – aproape la fel de rece şi aspră ca privirea tânărului care îl aştepta pe Boba. În timp ce cobora, vânătorul de recompense îl cântări pe Jedi. La fel ca Boba, mare parte din tinereţea lui Anakin Skywalker fusese consumată în luptă şi greutăţi. Era mai înalt decât Boba, îmbrăcat în tunica distinctivă a unui Jedi tânăr, modificată pentru a se potrivi cu gusturile lui şi cizme înalte până la genunchi, cu părul vâlvoi, căzut până la umeri. Avea purtare şi disciplină Jedi, abilităţile unui Jedi şi o sabie de lumină Jedi lângă el.

Dar aroganţa pe care Boba o văzu în ochii lui Anakin nu era specifică unui Jedi. Nici nerăbdarea lui Anakin nu era. Boba îşi păstră proprii ochi întunecaţi, atenţi şi neîncrezători, lăsându-şi o mână pe blaster în timp ce cobora din nava sa.

Cei doi se potriveau. Boba era puternic şi bine clădit, chiar dacă îi lipsea oarecum agilitatea lui Anakin. Tânărul vânător de recompense nu avea nici mândria extremă a Jediului. Mândria consuma energie – energie care putea fi investită mai bine în concentrare şi viclenie. În asta, cel puţin, Boba era avantajat.

— Ai făcut un zbor bun acolo, spuse Boba. Expresia lui rămase distantă, dar îşi înclină uşor capul, recunoscând priceperea lui Anakin. Probabil că m-ai salvat.

Anakin păru uşor uimit. Dar îşi reveni repede.

— *Probabil*? întrebă el ridicând o sprânceană. Mai mult ca sigur. Se uită pe lângă Boba spre aripa tribord a lui *Sclav I*. Ai încasat o lovitură dură, spuse el, apoi adăugă cu regret, dar ai luptat bine şi tu. Asajj este un duşman mortal. Nu au supravieţuit prea mulţi unei întâlniri cu ea. Ai avut noroc... Boba Fett.

Acum veni rândul lui Boba să fie surprins. Corpul lui se încordă instinctiv, gata să intre în acţiune dacă era nevoie. Dar Anakin continuă doar să-l privească cu aceeaşi căutătură rece şi apreciativă.

— Da. Ştiu cine eşti – şi am ştiut de mult timp. Maestrul meu, Obi-Wan Kenobi, mi-a vorbit despre tine.

Boba simţi cum i se strânge stomacul. Obi-Wan Kenobi! Boba şi tatăl său scăpaseră din detestatul Jedi pe lumea sa de origine, Kamino. S-ar fi putut să fie Kenobi cel care ordonase asasinarea lui Wat Tambor? Boba se uită cu atenţie la Anakin. Se aştepta pe jumătate să-l audă pe tânărul Jedi vorbind despre eşecul lui Boba în a-l captura pe geniul Separatist. În schimb, Anakin se uita la Boba gânditor, ca şi cum ar fi fost o piesă de şah pe o masă de joc.

— Da, am auzit de tine, continuă Anakin în cele din urmă. Şi te-am şi văzut – acolo, pe Xagobah, când l-ai salvat pe ucenicul lui Glynn-Beti. Ai fost curajos. Şi nesăbuit. Un zâmbet mic strâmbă gura lui Anakin, iar el îl slăbi strânsoarea pe sabia sa de lumină. Bună treabă.

— Mulţumesc.

Boba se relaxă puţin. Se întoarse, aruncând o privire sub *Sclav I* pentru a vedea ce pagube ratase.

— Pare să fie în mare parte aripa, spuse Anakin. Trecu pe lângă Boba şi se ghemui să inspecteze mai atent. Vezi aici? Se pare că sudura a fost slăbită. Şi asta...

Boba privi, amuzat, cum Anakin se târăşte sub nava sa. Jediul scoase un mic set de instrumente din tunica sa.

— ...chiar ar fi trebuit să se ocupe cineva de asta, cu mult timp în urmă. Cât timp a trecut de când nu ai mai intrat cu nava prin service?

Boba ridică din umeri. S-a gândit la Qinx, mecanicul său de pe Tatooine şi la vechea cerere a lui Boba de a fi modernizate scutul lui *Sclav I* şi de a-i fi revizuite sistemele exterioare de arme.

— Prea mult, probabil, răspunse el.

— Asta e sigur. Anakin clătină din cap. Îşi trecu mâna de-a lungul uneia dintre duzele propulsorului navei. Ai lucrat foarte mult la ea, singur, nu-i aşa?

— Am făcut câteva îmbunătăţiri.

— Destul de multe, se pare. Anakin îi aruncă lui Boba o privire rară de admiraţie. Asta este o muncă bună. Este o navă bună. Şi ai noroc că daunele nu au fost mai grave. Probabil că pot îndrepta aripa asta fără prea multe probleme.

Anakin ezită. Probabil se întreba ce ar spune Obi-Wan despre asta.

Un Jedi nu ar trebui niciodată să-şi lase jos garda, îi răspunse Boba în minte. Loialitatea unui Jedi este mai întâi faţă de Ordin, apoi către Republică…

Brusc, privirea albastră a lui Anakin se fixă asupra lui Boba.

— Nu încerca nimic, Fett. Am primit o descriere completă de la Glynn-Beti. Anakin trecu o mână de-a lungul sabiei de lumină. Nu că aş fi avut nevoie de ajutor.

Boba ignoră ameninţarea implicită.

— Am de lucru, spuse el cu duritate.

Făcând o grimasă, apoi îşi atinse umărul rănit.

— Mai bine ai grijă de el, spuse Anakin înainte să-şi îndrepte atenţia asupra lui *Sclav I*.

— Şi armura, spuse Boba, mai mult pentru sine decât către Jedi. Porni înapoi spre nava sa. Se opri deodată, încruntat. Ai auzit asta?

— Ce? se auzi vocea înăbuşită a lui Anakin din spatele aripii de tribord.

Boba rămase alert, ascultând. Ochii lui atenţi priveau peisajul lunar sterp: nisipul roşcat pal sculptat în pâlnii şi aflorimentele precum turnurile ruinate sau rămăşiţele unor nave spaţiale distruse. Între craterele mari, se căscau tuneluri mai mici, negre ca cerul presărat cu stele. Dar nu era niciun semn de viaţă. Nimeni în afară de Boba Fett şi Anakin Skywalker nu se mişca în locul ăsta pustiu.

— Nimic, spuse Boba. Trebuie să fi fost doar în imaginaţia mea.

Se întoarse în *Sclav I*. Înăuntru, totul era tăcut, cu excepţia sunetelor lui Anakin care bătea şi lucra la aripa îndoită. Boba avu grijă de umărul rănit, curăţând rana şi punându-şi bandaje proaspete. Apoi se apucă să-şi repare armura.

Ygabba şi Gab'borah i-o dăduseră pe Tatooine – armura împreună cu cizmele de luptă Mandaloriane ale lui Jango Fett. Armura fusese deteriorată de Grievous, dar putea fi reparată. Boba o examină cu atenţie, apoi scoase propria lui trusa de reparaţii şi vopseaua pentru retuşare. Se simţea bine reparându-şi armura. Cumva, o făcea să se simtă mai mult ca şi cum ar fi fost a lui Boba.

Este a mea, se gândi el, netezind un loc zimţat în care explozia energetică a lui Grievous arsese plasteelul. Apoi începu revopsirea armurii, cu o culoare uşor mai închisă decât cea preferată de Jango. Apoi mai făcu alte câteva ajustări, strângând aici, prelungind dincolo. Boba ştia că tatăl său ar fi fost mândru de el. Şi mai ştia că tatăl său va înţelege. Boba era propriul său stăpân acum. Acceptase moştenirea lui Jango Fett. Nu doar casca şi armura lui, nu doar cartea pe care i-o lăsase Jango, ci şi înţelepciunea şi priceperea lui Jango, disciplina şi determinarea lui. Toate aceste lucruri îl făcuseră pe Boba ceea ce era el acum. Unul dintre cei mai buni vânători de recompense din galaxie. Dar Boba nu se mulţumea cu asta. În timp ce se strecura în armură şi o fixa peste piept, se gândi la Huttul Jabba. Jabba plătea bine – pentru un Hutt – dar Boba voia să se descurce pe cont propriu.

E timpul, gândi el, trăgându-şi casca. Se îndreptă şi îşi privi reflexia într-o oglindă. Un fior de durere trecu prin el din cauza a ceea ce văzu acolo. Simţea pierdere, şi dragoste, şi durere, dar şi mândrie.

Arăt ca tatăl meu, gândi el. Aş vrea... Aş vrea să mă poată vedea. Ar fi mândru de mine. Ştiu asta.

Oglinda arăta o persoană înaltă, cu umeri largi, cu faţa mascată de casca de luptă; dar purtarea şi puterea lui erau clare pentru oricine voia să vadă.

Şi nu era doar asasinul cel mai preţuit al lui Jabba. În curând, Boba Fett va fi cel mai bun vânător de recompense pe care îl cunoscuse galaxia...

Din toate timpurile.

Capitolul 8

Se îndreptă cu paşi mari spre ieşire pentru a verifica reparaţiile lui Skywalker. Se opri din nou în prag…

Sunetul ăla, gândi el. Ascultă, cu toate simţurile ascuţite. Dar sunetul, orice ar fi fost, îi scăpă din nou. Se întoarse şi se grăbi să coboare pe suprafaţa lunii lângă nava sa.

— Cum stă treaba? întrebă Boba.

Se aplecă să privească aripa lui *Sclav I*.

— Aproape gata. Anakin îşi şterse o pată de grăsime de pe obraz şi făcu un pas înapoi. Tu ce crezi?

Boba îşi trecu mâna peste aripă, fluierând încet.

— Uau. Cu greu îţi dai seama că a fost deteriorată.

— Da, spuse Anakin cu mândrie.

Dar cumva, mândria lui Skywalker nu mai arăta atât de mult a aroganţă. Părea mai degrabă satisfacţie şi chiar fericire. Rămase o clipă în picioare şi îşi admiră propria lucrare. Apoi se întoarse spre Boba. Fu rândul lui Anakin să fie impresionat.

— Armura ta arată bine, spuse el admirativ. Şi casca.

Boba ridică din umeri.

— Am făcut tot ce am putut.

— Da, spuse Anakin cu o aprobare din cap. Pot observa asta.

Pentru o clipă, cei doi tineri rămaseră în tăcere. În cele din urmă, Boba spuse:

— Mulţumesc pentru că m-ai ajutat cu reparaţiile navei. Dar am o treabă importantă de făcut...

— La fel şi eu, îl întrerupse Anakin. Ai încălcat spaţiul aerian al Republicii, pe Xagobah. Toate persoanele neautorizate devin automat deţinuţi ai Republicii. Acum eşti în sarcina mea.

Mâna lui Boba se mişcă spre blaster. A lui Anakin făcu acelaşi lucru cu sabia de lumină. Ochii lui ca oţelul rămaseră fixaţi Boba.

— Nu are rost să rezişti, spuse calm Skywalker, deşi vocea lui avea o urmă de ameninţare. Dar voi pune o vorbă bună pentru tine...

Întregul corp al lui Boba se încordă în timp ce se punea în poziţie de atac. Apoi făcu o grimasă. Rănile pe care le suferise de la Grievous erau prea mari. Chiar în timp ce se mişca, simţea că sângele i se scurgea din umărul rănit. Durerea era chinuitoare – dar nu îl lăsă pe Skywalker să ştie asta.

— ...după ce te duc la interogatoriu, încheie tânărul Jedi. Sunt sigur că putem găsi ceva de muncă pentru tine în cadrul Republicii.

Grimasa lui Boba se adânci, deşi nu de durere. În niciun caz! gândi el. Munca pentru Republică nu era o opţiune. Să lucreze pentru oricine altcineva, în afară de el însuşi, nu era o opţiune! Poate că Huttul Jabba îi plătea recompensele, dar nimeni nu îi punea limite lui Boba Fett. Nici Jabba. Nici Republica.

Şi, cu siguranţă, nu Anakin Skywalker.

Dar cum să scape de Jedi? Boba privi peisajul lunar pustiu care îi înconjura. Dune, cratere, găuri fără fund, ca nişte ochi goi, oribili sau ca nişte guri pe suprafaţa lunii. Nu avea să găsească niciun refugiu acolo. Nici ajutor...

Încercă cu disperare să găsească un plan.

Dacă n-aş fi avut lovitura asta dată de Grievous! gândi el. Tresări, amintindu-şi de întâlnirea care aproape îl ucisese – care l-ar fi ucis, dacă Boba nu ar fi reuşit să-şi folosească inteligenţa pentru a scăpa. Se uită la Anakin.

Aş putea să-l dobor, dacă nu aş fi rănit, gândi el sumbru. Şi dacă nu ar fi avut o armată a Republicii sub ordinele lui! Aş putea încă să-l dobor...

De parcă tânărul Jedi i-ar fi putut citi mintea lui Boba, Anakin spuse:

— Nici măcar să nu te gândeşti la evadare, Fett. Nu eşti pe măsura mea. Nava cu trupe a lui Glynn-Beti este în apropiere. Te voi aduce acolo şi va decide ea ce va face cu tine.

— Nu...

Boba făcu un pas spre Anakin. Mâna lui Skywalker se strânse în jurul armei în timp ce Boba vorbi.

— Am o idee mai bună.

Anakin îl privi suspicios.

— Te avertizez, dacă...

— Dacă, nimic! se răsti Boba. Dacă nu mă asculţi acum, faci o greşeală.

Ochii lui Anakin se îngustară.

— Despre ce vorbeşti?

Vânătorul de recompense ezită. De la moartea tatălui său, Boba fusese susţinut de două lucruri. Unul era dorinţa arzătoare de a se răzbuna pe ucigaşul tatălui său, Mace Windu. Celălalt era un secret pe care îl ştia doar Boba. Era un lucru pe care îl aflase atunci când se aflase pe planeta toxică, Raxus Prim. Fusese dus acolo de vânătorul de recompense Aurra Sing, care fusese angajată să îl prindă pe Boba, de către cineva cunoscut sub numele de *Contele*.

Contele era, de fapt, liderul Separatist Contele Dooku, duşman al Republicii. Era un fost Maestru Jedi, care, la fel ca Boba, acum îi ura pe Jedi. Spre deosebire de Boba, Dooku se aliase cu Separatiştii. Totuşi, numai Boba ştia că de fapt, Contele Dooku era aceeaşi persoană cu misteriosul Tyranus... acelaşi Tyranus care apelase la Jango Fett pentru a deveni sursa armatei de clone a Republicii... Acelaşi Tyranus care, prin urmare, ajuta şi Republica!

Boba păstrase aceste informaţii secrete faţă de Republică şi Jedi – până acum. Avea armura şi casca lui Mandaloriană. Avea unele dintre cele mai sofisticate arme din galaxie. Şi mai avea *Sclav I*, cea mai bună navă din galaxie.

Dar, chiar acum, ştia că niciunul dintre aceste lucruri nu era la fel de valoros ca ceea ce ştia despre Conte. Cunoaşterea secretului Contelui era, de asemenea, o armă. Şi în acest moment, era o armă mai puternică decât orice altceva poseda Boba. Se îndreptă de spate şi se uită rece la Anakin Skywalker.

Cunoaşterea înseamnă putere, îl învăţase tatăl său. *Cunoaşterea este o armă – foloseşte-o cu atenţie sau vei plăti*!

În timp ce se uita la tânărul Jedi ameninţător din faţa lui, Boba spera că informaţia pe care o avea nu-l va ucide.

Capitolul 9

Boba se uită la Anakin.

— Am informaţii vitale pentru siguranţa Republicii, spus el.

Anakin se uită la el cu o neîncredere rece.

— Ce?

— M-ai auzit. Boba se uită la Jedi. Ceea ce ştiu ar putea însemna diferenţa dintre înfrângerea Republicii – sau victoria finală.

Strânsoarea lui Anakin pe armă slăbi, doar un pic.

— De unde ştiu că spui adevărul?

Boba ridică din umeri.

— Nu ai cum. Dar dacă spun adevărul, Republica ar putea avea cunoştinţele de care are nevoie pentru a-i învinge pe Separatisti. Şi dacă nu le folosiţi, Republica ar putea fi distrusă. Eşti dispus să rişti aşa ceva?

Boba îl urmări cu atenţie pe Anakin. Orice ar fi fost, nu era un laş. Nici prost. Anakin clătină din cap.

— De ce te-aş crede? Eşti doar un vânător de recompense fără valoare!

— Nu sunt orice vânător de recompense! replică Boba. Gândeşte-te la asta. Ai spus că Obi-Wan Kenobi ţi-a spus numele meu. De ce s-ar deranja să-ţi vorbească despre mine, dacă nu aş fi important?

Anakin se încruntă.

L-am dus! gândi triumfător Boba. Înainte ca Jediul să poată spune mai multe, Boba continuă repede.

— Trebuie să merg pe Coruscant. Cuvintele îi ieşiră aproape înainte să ştie ce spune. Dar imediat ce o spuse, îşi dădu seama că avea dreptate. Ceea ce ştiu poate fi împărtăşit doar cu autorităţile cele mai înalte. Dacă vei încerca să mă opreşti, vei fi acuzat de trădare.

— Pe Coruscant?

Pentru o secundă, Boba avu satisfacţia de a-l vedea pe Anakin şovăind. Dar numai pentru o clipă.

— Nu există niciun loc pe Coruscant pentru un vânător de recompense ca tine! Nu se va întâlni nimeni cu tine. Nimeni important, oricum.

— Aici te înşeli, spuse Boba. Chiar în timp ce vorbea, îşi simţi gura uscându-se. Era un risc serios, poate cel mai periculos risc pe care şi-l asumase în întreaga sa viaţă. Mă va întâlni cineva acolo. Cineva important. Cineva puternic…

— Cine? întrebă Anakin supărat.

Boba inspiră adânc. Ştia că nu îşi juca doar norocul. Îşi juca şi viaţa.

Anakin făcu un pas mai aproape de Boba.

— Spune-mi!

Boba îşi puse mâna pe blaster, sfidându-l pe Anakin să se apropie.

— Cancelarul Suprem Palpatine, spuse el.

Anakin încremeni. Ochii i se măriră.

— Cancelarul?!

Boba aprobă din cap.

— Exact.

— Dar…

Brusc, lumea din jurul lor păru să se sfărâme. Ploua cu stânci şi valuri de nisip. Boba strigă şi căzu, luptându-se să apuce blasterul. Anakin căzu şi el. Se rostogoli spre Boba, cu un braţ ridicat protector deasupra lor.

— Este un melc spaţial! ţipă Anakin. Stai jos!

Dintr-un crater din spatele navei de luptă Jedi, apăru o creatură uriaşă, care acoperi cerul deasupra lor. Corpul său uriaş, asemănător unui şarpe ţâşni prin aer, cu bolovani şi stânci uriaşe zburând peste tot în urma sa. Gura uriaşă se deschise larg, arătând mai multe rânduri de lame asemănătoare dinţilor în timp ce se încorda şi ţâşnea… Direct spre Boba şi Anakin!

Boba se feri, chiar la timp, în timp ce un bolovan dislocat trecu pe lângă el. Limaxul spaţial scoase un urlet.

— Asta îl va încetini! strigă Anakin.

Rămăsese în picioare şi se întinse după sabia de lumină. Dar înainte să o poată scoate, o piatră de dimensiunea unui om veni rostogolindu-se spre el. Stânca se izbi de Anakin. Tânărul Jedi se prăbuşi cu un strigăt sugrumat.

— Skywalker! strigă Boba.

Dar nu avu timp să-l ajute pe Jediul rănit. Melcul spaţial era peste ei! Boba ridică puternicul său blaster DC-15. Îi lipsea acurateţea armelor mai mari, dar acum se afla aproape de ţinta sa. Foarte aproape!

Limaxul scoase un urlet. Era îndeajuns de aproape încât Boba îi putu simţi respiraţia fierbinte, puturoasă, de piatră arsă şi nisip. Şi se îndrepta chiar spre *Sclav*.

— Dă-te de pe nava mea! ţipă Boba furios.

Se aruncă într-o parte lângă *Sclav I*, aplecându-se pentru a ridica o piatră. O aruncă spre prădător.

Trosc!

Piatra lovi monstrul prădător în partea sa cea mai vulnerabilă – ochiul. Cu un mârâit tunător de durere şi furie, limaxul îşi schimbă cursul în aer. Se îndepărtă de nava lui Boba – şi de Anakin care era căzut – şi porni în urmărirea vânătorului de recompense! Boba alergă spre un mic crater. Era prea mic ca să îl ascundă pe Boba mai mult de o secundă sau două. Dar fu îndeajuns pentru a putea ţinti. Se ghemui, cu blasterul ridicat. Reuşi să ţintească capul limaxului – care se apropia rapid!

— Nu pot rata! mormăi Boba printre dinţi strânşi.

Din colţul ochiului, îl văzu pe Anakin întorcându-se, gemând şi ridicându-se în picioare.

— Altfel suntem morţi amândoi – şi am de rezolvat o problemă cu un alt Jedi!

Urletul asurzitor al limaxului spaţial răsună încă o dată. Fragmentele de piatră căzură în jurul lui Boba în timp ce creatura serpentină se ridica deasupra lui.

Baammmm! Boba reuşi o lovitură directă – chiar între ochi!

Urletul melcului gigantic se transformă într-unul de durere clocotindă. Capul i se legănă înainte şi înapoi, dându-i lui Boba o altă şansă de a trage – şi apoi alta!

— Da! strigă Boba.

Încă două lovituri! Melcul se zvârcoli în agonie. Dinţii cu muchii ascuţite se ciocniră în timp ce se îndepărta de vânătorul de recompense. Sângele verzui îl stropi pe Boba în timp ce limaxul se retrase cu un urlet lung, alunecând înapoi în gaura sa.

— Da! exclamă Boba, ştergându-şi sângele de melc de pe armură. Tocmai am curăţat-o!

Băgă arma în toc şi îşi scoase casca, verificând dacă nu existau daune. Apoi se grăbi spre nava sa.

— A fost destul de bine.

Boba încremeni. La câţiva metri distanţă, Anakin stătea, privindu-l cu atenţie. Boba ştia că tocmai decidea ce să facă în privinţa lui. Dar nu putea să ştie ce se întâmpla în capul lui Skywalker. Conta că tocmai îi salvase viaţa? Că era a doua oară când salva un Jedi, de când începuse să-l vâneze pe Wat Tambor?

Anakin clătină din cap, apoi îl măsură pe Boba de sus până jos în timp ce se apropia de el.

— Da, a fost destul de bine, repetă Jediul. Nu a fost deloc rău, având în vedere situaţia.

— Ce situaţie? se răsti Boba.

Se uită fix, provocator, la Skywalker. Boba chiar nu dorea să scoată armele împotriva acestui Jedi – dar nu va ezita dacă va fi nevoie.

— Având în vedere că te pregăteşti să-ţi fixezi cursul spre Coruscant, spuse Anakin.

— Ce?

Dură un moment până când înţelese. Când o făcu, Boba îşi permise un mic zâmbet. *Da!* Dar avu grijă să nu-şi lase adevăratele emoţii să-i apară pe faţă. Avea un alt motiv secret pentru a merge pe Coruscant. Şi Skywalker nu va putea afla niciodată care era.

— Da. Poţi merge pe Coruscant – în anumite condiţii, adăugă Anakin.

Privi pentru ultima dată, cu atenţie, aripa reparată a lui *Sclav I*. Apoi se îndreptă spre nava sa de luptă.

— Îţi voi da nişte coordonate, continuă Anakin. Şi semnalul de decolare. Te las pe mâna Guvernatorului Tarkin. El te va însoţi până la Cancelar. Dacă nu îţi plac condiţiile astea, eşti terminat. Când vei intra în spaţiul aerian Coruscant, fă ce spune el. Şi armele tale vor trebui să rămână pe navă.

Boba se răzvrăti.

— De ce? întrebă el supărat. Nu sunt prizonierul tău!

— Nu, nu eşti. Dar el cunoaşte Coruscantul, iar tu nu. Ştiu în cine poţi avea încredere...

— Nu am încredere în nimeni, spuse Boba.

Avea deja în plan ceea ce avea să facă cu adevărat pe Coruscant.

Ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Anakin, fără să tresară.

— În nimeni în afară de mine.

Anakin îl privi, apoi aprobă din cap, întorcându-se pentru a-şi pregăti nava pentru plecare.

— Avem multe în comun, Boba Fett, spuse el în timp ce urca în nava de luptă. Poate că ne vom întâlni din nou.

Capitolul 10

Coruscant!

Mult sub *Sclav I*, planeta sclipitoare se întindea ca un circuit de computer, vast, clipind şi strălucind cu mii de cupole, turnuri, zgârie-nori, speedere. Clădirile înalte se ridicau, luminile lor strălucitoare luminând în auriu, argintiu şi stacojiu. Atmosfera tulbure părea scăldată în apusul etern. Era frumos şi impresionant, şi foarte, foarte mare. Boba nu mai fusese niciodată pe Coruscant. Ştia că planeta era acoperită de o singură metropolă vastă, Oraşul Galactic.

Oraşul Galactic găzduia guvernul galactic, condus de Cancelarul Palpatine. Şi în umbra turnurilor înalte ale Oraşului Galactic se întindea marea lume interlopă a planetei. Era un loc rău famat în care criminalii deţineau conducerea. Boba ştia asta de la Jabba. Clanul Hutt controla o bună parte din piaţa neagră de pe Coruscant, deşi un Lord al crimei mai mărunt, pe nume Hat Lo, gestiona lucrurile pentru ei.

Dar mai era ceva pe Coruscant, ceva şi mai important pentru Boba. Templul Jedi, unde se întâlnea Înaltul Consiliu Jedi – şi unde putea fi găsit Mace Windu.

— Mace e membru senior al Înaltului Consiliu, îşi spuse Boba. Are de-a face cu Palpatine. Îl voi folosi pe Palpatine pentru a ajunge la Mace Windu. Şi apoi… Boba se gândi la tatăl său, ucis de Windu. Şi atunci, tată, vom fi răzbunaţi, spuse el încet.

Îşi promisese că asta va fi singura excepţie de la regula vânătorilor de recompense pe care o stabilise pentru el însuşi. Să nu ucidă niciodată pentru el – exceptând data asta. De dragul onoarei.

Stătea la consola lui *Sclav I*. Nu departe de el, nava Guvernatorului Tarkin plana, în aşteptarea permisului de aterizare. Dar Boba luase deja contact cu cineva care avea legături mai adânci pe Coruscant decât Anakin Skywalker.

— Boba Fett! trosni o voce în interiorul lui *Sclav I*. Câteva secunde mai târziu, o faţă umplu ecranul navei. Era silueta uleioasă a lui Hat Lo, corpul lui mic şi îndesat fiind învelit într-un scut protector puternic. Ce te aduce aici?

— Afaceri, spuse Boba cu asprime.

Lui Hat Lo îi plăcea să creadă că el conducea lumea interlopă de pe Coruscant. Boba ştia că nu era aşa. Jabba conducea cu adevărat lucrurile de aici. Hat Lo era doar lacheul lui. Hat Lo nici nu era prea inteligent. Va fi uşor de manevrat – dacă Boba va fi atent.

— Am câteva lucruri de care trebuie să mă ocup, spuse vânătorul de recompense.

— Vânezi, nu? O licărire de nelinişte traversă faţa umflată a lui Hat Lo. Ăă, de ce fel de lucruri trebuie să te ocupi?

— Asta e treaba mea. Şi a lui Jabba, adăugă Boba dur.

— Jabba! Bineînţeles, bineînţeles, se bâlbâi bărbatul de pe ecran. N-am avut nicio idee...

Boba privi satisfăcut cum faţa grasă a lui Hat Lo deveni mai palidă.

— Ştiu că mă pot baza pe tine pentru orice ajutor de care am nevoie cât sunt aici, spuse Boba.

— Absolut! Hat Lo aproape că se prosternă în timp ce vorbea. Orice are nevoie Jabba – ăă, orice ai nevoie...

— Bine. Te voi contacta curând, spuse scurt Boba şi încheie transmisiunea.

Aproape imediat, vocea Guvernatorului Tarkin răsună prin *Sclav I*.

— Am primit aprobarea, anunţă el pe un ton pe care Boba deja îl simţea sinistru. Am primit permisiunea de a ateriza la Templul Jedi, mulţumită Generalului Skywalker – în fel ăsta nu va trebui să treci prin securitatea Coruscant. Lasă-mă doar pe mine să vorbesc – şi aminteşte-ţi: fără arme.

— Bine, mârâi Boba. Era bucuros că purta casca, astfel încât Tarkin să nu-i vadă furia stârnită de cererea aia, odată ce ateriza. Fără arme.

Niciuna când punea piciorul pe Coruscant, oricum. Dar odată ce Boba era gata să părăsească Coruscantul – va fi o cu totul altă poveste.

Aterizară pe platforma largă şi deschisă a Templului Jedi. Nava lui Tarkin ateriză prima, cu *Sclav I* urmând-o în mai puţin de un minut. Din interior, Boba privi cum o siluetă singuratică, subţire, îmbrăcată distinct în haine Jedi veni pentru a-l saluta pe Guvernator, care devenise o persoană importantă, se pare, în timpul Războiului Clonelor. Boba aşteptă până când cei doi se

angajară în conversaţie. Apoi se pregăti repede să li se alăture. Dar mai întâi trebuia să-şi lase armele.

— Urăsc să le las în urmă, spuse el cu regret. Dar mai bine nu risc. Sunt atât de aproape de găsirea lui Mace Windu – nu vreau să stric totul tocmai acum.

Îşi scoase blasterele Westar-34 de pe centura de arme şi din tocurile de la genunchi şi le puse în siguranţă. Apoi făcu la fel cu rachetele sale şi cu aruncătorul de săgeţi. Dar nu scoase lamele din mănuşi. Şi nu îşi scoase nici pachetul propulsor.

— Nici măcar Jedii nu mă pot obliga să vizitez o planetă străină, fără niciun fel de autoapărare, mormăi Boba. Şi când îl voi vedea pe Hat Lo, voi putea face rost de nişte arme noi. Oricum, e timpul să fac upgrade la câteva articole.

Se asigură că avea casca pusă cum trtebuie. Apoi făcu o verificare de ultim moment a lui *Sclav I*.

— Bine, îşi spuse Boba.

Rămase în pragul navei şi privi afară. Inima începu să-i bată tare, nu de frică, ci din cauza anticipării.

Acum sunt pe domeniul Jedi! Trebuie să fiu atent. Trebuie să fiu calm.

Trebuie să fiu pregătit pentru a-l găsi şi învinge pe Mace Windu!

Capitolul 11

În timp ce Boba mergea cu paşi mari pe pista deschisă, femela Jedi ciudată se întoarse pentru a-l cântări pe noul-venit. Ochii ei de sub gluga maro simplă erau alerţi şi întrebători.

— Cine este persoana pe care aţi adus-o? îl întrebă ea pe Tarkin. Ştiu că v-am aprobat cererea de aterizare, dar ne-aţi dat foarte puţine detalii...

Guvernatorul aşteptă ca Boba să li se alăture, apoi se întoarse spre Jedi şi îşi plecă respectuos capul spre ea. Se uită la Boba şi făcu un semn spre femela Jedi înaltă.

— Aceasta este Luminara Unduli, spuse Tarkin ca o introducere. Am mai lucrat cu ea înainte, în diferite întâlniri cu Separatiştii.

Luminara Unduli îl privi pe Boba cu interes. Avea ochii întunecaţi, pielea netedă, bronzată, şi tatuaje faciale ornamentale ale locuitorilor deşertului Moral. Avea şi inteligenţa lor detaşată. Chiar şi în interiorul căştii, Boba putea simţi intensitatea privirii ei care îl cântărea.

— Deci, domnule Guvernator Tarkin. Acesta este trimisul despre care a vorbit Skywalker.

Privirea ei deveni şi mai grea. Mâna lui Boba începu să se mişte instinctiv după blaster, dar îşi reveni la timp. În schimb, îşi înclină capul spre Luminara şi nu spuse nimic.

— Trimisul are vreun nume? întrebă Luminara direct. Observ că nu are chip. Oricum, nu unul pe care să-l pot vedea.

— Trimisul are veşti doar pentru Cancelar, spuse Tarkin calm. Aruncă o privire într-o parte şi Boba putu jura că îi făcuse cu ochiul. Doreşte să rămână anonim. Misiunea sa este extrem de periculoasă. Călătoria sa a fost grea. Şi poate că are informaţii care ne vor ajuta cauza. Republica i-a garantat venirea în siguranţă aici – asta ar trebui să fie suficient pentru a satisface Înaltul Consiliu Jedi.

— Şi vă asumaţi responsabilitatea pentru el? întrebă Luminara cu răceală. Sunt vremuri periculoase pentru noi toţi.

— Fără îndoială, încheie Tarkin. Boba văzu ochii Guvernatorului fulgerând periculos. Am vorbit în numele lui. Cuvântul meu va fi suficient.

Privirea Luminarei tresări la cuvintele lui Tarkin; Boba nu putea fi sigur dacă de furie sau de îndoială. În cele din urmă, aprobă din cap.

— Foarte bine. Văd că este neînarmat. Voi avea încredere în judecata Cancelarului, domnule Guvernator. Puteţi să-l duceţi în camera sa.

Începu să se întoarcă pentru a pleca. Apoi se opri, adăugând:

— Cancelarul v-a acceptat cererea de a se întâlni cu acest trimis. A fost de acord să o facă în seara asta. Cancelarul Palpatine trebuie să se întâlnească mai întâi cu Mace Windu în cabinetul său. Acum puteţi să-l escortaţi pe trimis în camera lui. Apoi, trebuie să vă aduc la cunoştinţă situaţia de pe Xagobah.

Tarkin se înclină. Boba înclină foarte uşor capul când plecă Luminara. Acum era foarte bucuros că nu-i puteau vedea faţa.

Mace Windu!

Boba nu va mai avea niciodată o şansă ca asta. Nici măcar gândul la mânia Cancelarului Palpatine nu putea să împiedice bucuria acerbă a lui Boba la gândul de a-şi distruge duşmanul.

Trebuie să-l găsesc pe Hat Lo mai întâi, însă, gândi el. Trebuie să obţin arme noi şi să scap de Tarkin!

Guvernatorul părea preocupat de propriile sale gânduri.

— Pe aici, spuse el. Îi făcu semn lui Boba să-l urmeze. Te voi conduce la camera ta. Apoi trebuie să mă ocup de unele probleme ale Senatului.

Merseră în tăcere pe pista de aterizare. În faţa lor se zăreau turlele mândre ale Templului Jedi. Pe măsură ce se apropiară, Boba trebui să lupte cu dorinţa de a scoate un blaster inexistent. Putea vedea siluete îmbrăcate în robe întunecate mişcându-se în jurul bazei celui mai apropiat turn. Câţiva dintre ei îl priviră curioşi.

— Ar fi bine să nu-mi facă probleme, mormăi Boba.

— Nu-ţi vor face, spuse Tarkin scurt.

Ajunseseră la una dintre principalele intrări în Templu. Tarkin încetini paşii. Se uită la tânărul vânător de recompense de lângă el.

— Îmi asum un risc îngrozitor cu tine, Boba Fett, spuse el cu voce joasă. Şi nici nu sunt sigur de ce. Dar am o încredere enormă în tânărul Skywalker.

Tarkin îi făcu semn lui Boba să intre în Templu.

— Sper să dovedeşti că meriţi, spuse Tarkin. Căutăm întotdeauna noi aliaţi.

Boba privi cum Guvernatorul Tarkin plecă cu propriile sale probleme. Apoi se întoarse şi intră tăcut în cetatea Jedi.

Capitolul 12

În interiorul Templului Jedi, totul era tăcut, dar nu complet. Jedii îmbrăcaţi în robe treceau pe lângă el, mantile lor măturând podeaua. Un mic grup de iniţiaţi Jedi, foarte tineri, trecu pe lângă el, mergând în linie dreaptă. Se întoarseră pentru a privi cu gurile căscate spre tânărul înalt, cu cască, care trecea pe lângă ei.

— El cine este? întrebă unul dintre copii.

Instructoarea Jedi care îi conducea se opri, privindu-l curioasă pe Boba.

— Caut locuinţa vizitatorilor, spuse Boba înainte ca ea să-l poată întreba. Anakin Skywalker a aranjat să stau aici.

La menţionarea numelui lui Skywalker, ea aprobă din cap.

— Desigur, spuse ea. Pe acolo – urmaţi coridorul până când face la stânga. Uşa camerei tale va fi deschisă.

— Mulţumesc, spuse Boba.

Copiii continuau să-l privească cu ochi atât de mari încât fu tentat să râdă de ei. Dar nu o făcu. În schimb, se grăbi pe coridorul indicat de Jedi. Era un pasaj larg, iluminat de lumina puternică, însorită, preferată de Jedi pentru spaţiile publice. În depărtare putea vedea două siluete formidabile care mergeau una lângă alta, adâncite într-o discuţie. Când se apropiară, Boba înţepeni.

Nu se poate! gândi el. I se ridică fiecare fir de păr de pe cap. Fără vreun alt gând, mâna îi zbură spre centura utilitară. Apoi Boba îşi aminti că nu avea armele.

Şi era la doar o lungime de braţ de Mace Windu!

Gura lui Boba se usucă. Ultima oară când îl văzuse pe Windu fusese în arena de execuţie Geonosiană. Acolo, Maestrul Jedi stătuse neclintit şi sumbru deasupra cadavrului tatălui lui Boba, Jango, pe care îl ucisese.

Tată! gândi Boba, în timp ce îi revenea durerea acelui moment.

De parcă ar fi rostit cuvintele cu voce tare, Boba îl văzu pe Windu aruncându-şi brusc ochii spre el.

Nu-i pot spune că sunt eu! gândi Boba disperat. Nu acum. Nu când sunt atât de aproape!

Boba nu-l mai văzuse pe Mace Windu de mulţi ani. Dar ştia despre abilitatea incredibilă în luptă a înaltului Maestru Jedi – şi multe altele. Se zvonea că Windu poseda o voce şi o voinţă atât de puternice încât rareori avea nevoie să folosească Forţa asupra duşmanilor săi, darămite sabia de lumină.

Şi vocea aceea deveni tăcută brusc – semn rău – când trecu Boba pe hol.

Nu te uita la el, gândi Boba. Continuă să mergi. Nu te opri, nu...

Dar putea simţi privirea penetrantă a lui Mace Windu. Şi îl putu vedea oprindu-se, punând o mână pe braţul tovarăşului său, în timp ce se uita după Boba.

— Cine... ? începu Mace Windu să întrebe cu vocea sa profundă.

— Maestre Windu! Maestre Windu!

O voce înaltă de copil răsună prin pasaj. Maestrul Jedi se întoarse, expresia lui schimbându-se din suspiciune în amuzament, în timp ce una dintre micii Jedi tineri alerga spre el, cu instructoarea pe urmele ei, fără suflare.

— Veda! strigă instructoarea exasperată. Vino înapoi aici, imediat!

— Dar vreau să-l întreb ceva!

Mace se uită la copilă. În timp ce el râdea, Boba se grăbi pe coridor. Totuşi, pe măsură ce holul începu să cotească spre stânga, nu rezistă să nu se uite înapoi.

Mace Windu stătea în picioare, ascultând-o răbdător pe copila care vorbea întruna. Dar, ascultând-o, îşi întoarse încet capul, uitându-se direct în lungul pasajului.

La Boba.

Nu se poate să ştie că sunt eu, gândi Boba. Şi chiar dacă ştie...

Pentru o clipă Boba rămase acolo unde era. Jediul nu putea vedea ura din ochii lui. Dar, probabil că putea simţi ura din sufletul lui Boba.

— Ne vedem foarte curând, Mace Windu, şopti Boba înainte să se întoarcă pentru a-şi continua drumul.

Camera pregătită pentru el era una de rezervă, dar confortabilă. Se temuse că Jedi aveau să-i pună o gardă la uşă,

dar în mod clar erau prea ocupaţi pentru a-şi pierde timpul cu un informator despre ale cărui informaţii nu ştiau încă dacă erau adevărate. Iar asta era în avantajul lui Boba. Odată ajuns în camera sa, nu pierdu timpul. Închise uşa şi activă comunicatorul camerei. În câteva secunde, îl privea din nou chipul transpirat al lui Hat Lo.

— Boba! spuse el cu jovialitate forţată. Nu mă aşteptam să te aud din nou, atât de curând!

— Nu? Ei bine, o să mă vezi şi mai repede. Trebuie să mă întâlnesc cu tine.

— Acum? păru Hat Lo jignit.

— După cum ţi-am spus, afacerea mea este urgentă. Afacerea lui Jabba...

Boba îşi lăsă vocea să treneze, ameninţător. Hat Lo se albi.

— Desigur! spuse el. Voi trimite imediat un speeder după tine! Ne vom întâlni într-o oră la *Semnul Limbii Trifurcate*. Vei fi cel mai onorat musafir al meu, adăugă el, cu vocea crescând de nelinişte. După cum se cuvine unuia din anturajul de încredere al lui Jabba – în afară de mine, desigur.

— Desigur, spuse Boba. Zâmbi neplăcut în spatele căştii. *Semnul Limbii Trifurcate*, într-o oră. Ne vedem acolo.

Faţa rotundă a lui Hat Lo dispăru de pe ecran. Boba rămase singur în camera lui, timp de câteva minute.

— Atacurile cu sabie de lumină ale lui Mace Windu sunt legendare, spuse el, meditând. Şi este mai înalt decât mine, deşi nu prea mult. Am lamele, dar voi avea nevoie de un blaster. Şi o saberdart[3] ar fi foarte bună, pentru orice eventualitate...

Boba dădu din cap, emoţionat, când se gândi la arma otrăvitoare Kaminoană.

Asta şi-ar face cu adevărat treaba! Nici măcar un Maestru Jedi nu putea rezista veninului ei! Acum, să sperăm că Hat Lo poate să-mi facă rost de una.

Se grăbi să se întâlnească cu speederul trimis de scursura de pe Coruscant.

---

[3] Saberdart Kaminoan – tip de săgeată toxică creată de Kaminoani. O astfel de săgeată a fost folosită de Jango Fett pentru a o ucide pe Zam Wesell (care nu reuşise în misiunea ei de asasinare a Senatoarei Padmé Amidala şi ulterior fusese capturată de Cavalerul Jedi Obi-Wan Kenobi şi de Padawanul său Anakin Skywalker) ca să o împiedice să spună cine a angajat-o.

Capitolul 13

Speederul roşu aprins aştepta lângă *Sclav I* pe pistă. Cu un junghi, Boba îl recunoscu imediat pe extraterestrul humanoid care îl pilota.

— Oh, nu! gemu el. Nu Elan Sleazebaggano!

— Numele meu este Elan, îl anunţă respingătorul tânăr, în timp ce Boba sări pe scaunul de lângă el. Antenele sale lungi de zvârcoliră de mândrie. Şi treaba mea este să zbor! Cu excepţia cazului în care, bineînţeles, nu te-aş putea interesa în legătură cu ceva praf de smoot Polordion[4]?

Elan scoase o fiolă verde sclipitoare şi o flutură ademenitor prin faţa lui Boba.

— Sută la sută pură, satisfacţie garantată...

Boba apucă umărul lui Elan.

— Nu mă interesează contrabanda ta ieftină, Sleazebaggano! spuse el. Du-mă la *Semnul Limbii Trifurcate* – repede!

Elan dădu din cap dornic.

— Sigur, sigur!

Fiola verde sclipitoare dispăru. Elan lovi cu pumnul în panourile de control. Speederul se îndepărtă de platforma de aterizare.

— Arăţi ca un vânător de recompense cu discernământ, continuă Elan, aproape fără să respire. Poate că eşti mai interesat de o pereche de ochelari tortapo-shell! Sută la sută naturali, garantaţi pentru a bloca razele infradig[5] periculoase...

— Repede şi tăcut! porunci Boba.

Strânse mai tare mâna pe umărul lui Elan.

— Sigur, sigur! înghiţi Elan în sec. Antenele sale lungi şi cărnoase zvâcniră nervos. Trăiesc pentru a vă face pe plac. Dar poate că veţi lua în considerare...

---

[4] Praf de smoot Polordion – tip de drog folosit în lumea subterană de pe Coruscant.

[5] Raze infradig – gamă de lungimi de undă a luminii, în infraroşu, emisă de echipamentele de iluminat. Deşi razele erau inofensive, pe vremea Republicii Galactice, mulţi indivizi achiziţionau ochelari speciali pentru a le bloca.

Boba gemu. Elan era neobosit! Unde mi-e blasterul când am nevoie de el?

— Sper să fie o călătorie scurtă, spuse Boba ameninţător. În caz contrar…

— Sigur, sigur!

Speederul se îndepărtă de Templul Jedi. În jurul lor străluceau şi sclipeau bârlogurile ridicate până la cer ale Coruscantului. Acolo locuiau cei mai bogaţi rezidenţi ai galaxiei. Senatori, ambasadori, diplomaţi, lideri de breaslă, negustori – toţi adunaţi în turnurile alea sclipitoare. Ei călătoreau cu limuzinele alea elegante şi rapide. Ei mâncau în acele fantastic de scumpe terase restaurant şi dormeau în dormitoare mai mari decât o arenă de antrenament Caridan.

Boba încercă să nu pară impresionat de toate astea. Dar, când se apropiară de clădirea gigantică care găzduia Senatul Galactic, nu se putu abţine. Ochii i se măriră uşor şi se apropie de partea laterală a speederului pentru a vedea mai bine.

— Deci asta e, murmură el. Clădirea cu cupolă era imensă – părea să aibă jumătate din mărimea lunii pe care îl întâlnise pe Anakin. Aici îşi ţine *curtea* Cancelarul Palpatine. Şi mâine…

Nu-şi putu exprima cu voce tare restul gândului. Mâine, Mace Windu va fi mort. Boba va fi plecat de mult. Cancelarul Suprem Palpatine s-ar adresa Senatului într-o reuniune de urgenţă pentru a le divulga secretul pe care i-l împărtăşise Boba – că Dooku şi Tyranus erau aceeaşi persoană. Una care dorea să cadă Republica.

— Clădirea Senatului, aşa este, spuse Elan. Abia aruncă o privire imensului edificiu cu cupolă. Acolo au loc toate afacerile oficiale mai importante ale galaxiei. Dar unde mergem noi...

Speederul se clătină brusc. Fără avertisment, căzu drept în jos printre clădirile înalte de kilometri, ca şi cum s-ar fi scufundat într-un abis strălucitor.

— Ai grijă! strigă Boba în timp ce un alt speeder se îndrepta spre ei. Apucă manşa de la Elan. O să ne lovim chiar de...

În ultimul moment posibil, Boba făcu ca speederul lor să se întoarcă brusc într-o parte. Văzu scurt faţa albă, supărată a celuilalt pilot de speeder uitându-se la faţa roşie aprinsă a lui Elan. Apoi Elan îndepărtă calm mâinile lui Boba de pe manşă.

— Unde mergem noi, continuă Elan de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, este locul neoficial cel mai important unde se desfăşoară afacerile galaxiei. Lumea subterană de pe Coruscant!

— Vorbeşti despre lumea interlopă, spuse Boba. Privi cum zburau în jos, tot mai jos, spre nivelurile inferioare, iluminate, ale Oraşului Galactic. Despre teritoriul lui Hat Lo.

— Şi al meu! spuse Elan pe un ton rănit. Se întâmplă să fiu furnizorul celor mai bune mirodenii din galaxie, la un preţ foarte rezonabil, foarte...

— Stop! strigă Boba. Du-mă la *Limba Trifurcată*. ACUM!

Restul călătoriei lor trecu aproape în linişte. Elan ofta zgomotos, din când în când. Iar antenele lui nu încetau deloc să se zvârcolească, ca şi cum ar fi încercat să-i vândă lui Boba pe un Extract de Lavă Nkllonian[6], extrem de ilegal, pur sută la sută.

Dar, în cele din urmă, speederul roşu începu să încetinească. În faţa lor se vedea o intrare strălucitoare, luminată cu tuburi incandescente violet şi verzi, strălucitoare. Imaginea virtuală a unui şarpe Monga se ridica în mod repetat şi părea să lovească, gura lui deschisă afişând trei limbi lungi, portocalii.

— *Semnul Limbii Trifurcate*, anunţă Elan. Părea plictisit. Nu ştiu de ce te deranjezi cu locul ăsta. Nimeni nu mai merge aici.

— Ei bine, merg eu, se răsti Boba.

Sări din speeder. În umbră, stătea ghemuit un jefuitor plin de bale, căutând vizitatori neatenţi pentru a-i prăda. Un grup de mutanţi costelivi, siniştri, leneveau lângă intrarea în club, jucând zaruri. Părea să fie un loc lipsit de promisiuni în ceea ce priveşte obţinerea de arme ilegale. Dar Boba nu avea timp să caute unul mai bun. Îl dorea pe Mace Windu mort, chiar în seara asta.

— Cardul meu, spuse Elan. Îi întinse lui Boba un card stacojiu strălucitor pe care erau scrise cuvintele: *Elan Sleazebaggano – când vă va fi de folos doar cel mai bun şi mai*

---

[6] Extract de Lavă Nkllonian – drog ilegal extras din xonolitul metalic consumat de fiarele de lavă Jawenko de pe Mustafar, era transportat adesea pe Nkllon, unde devenise o nebunie interlopă. Când era luat, extractul intrat în fluxul sanguin al utilizatorului şi îi lichefia organele interne. Dacă se folosea toată doza o dată, persoana respectivă ardea spontan.

murdar! Pentru cazul în care Hat Lo nu vă poate oferi ceea ce aveţi nevoie, nu ezitaţi să mă sunaţi.

— E puţin probabil, replică Boba, dar luă cardul.

Speederul dispăru urlând, răsucindu-se sălbatic printre trecătorii alarmaţi. Boba se întoarse şi se uită la clubul ponosit dinaintea lui.

Ar fi bine ca Hat Lo să fie aici! gândi el sumbru. Nu-mi permit să pierd timp.

Intră în local. Interiorul era chiar mai ponosit şi mai sumbru decât promitea semnul virtual colorat. Sub picioare, ceva cleios şi neplăcut i se lipi de cizme.

— Uf! spuse el, lovind cu piciorul un obiect mic care pulsa – un melc de granit, tânăr.

Melcul explodă cu un sunet sacadat, pereţii fiind stropiţi cu murdărie.

Boba se strâmbă.

— Grozav. Ăsta nu este un început foarte bun.

La câţiva metri distanţă, o siluetă masivă bloca uşa, un extraterestru cu şase membre, şi cu ochii proeminenţi. Alături de el stătea o femelă Twi'lek zveltă, căscând.

— Sunt aici să-l văd pe Hat Lo, anunţă Boba dur.

Femela Twi'lek cu dungi maro şi bronz clipi, apoi se retrase în linişte. Bodyguardul extraterestru aruncă o privire pe lista pe care o avea într-o mână şi îi făcu semn cu mâna lui Boba să intre. *Semnul Limbii Trifurcate* era slab luminat şi plin de fum. Era umplut cu mese mici la care stătea scursura Coruscantului, jucând jocuri de noroc şi aranjând tranzacţii ilegale, achitând supăraţi datorii mai vechi şi făcând altele noi.

— Iată-l, mormăi Boba.

Îl văzu pe Hat Lo la o masă din colţ. Lordul crimei era înconjurat de cinci bodyguarzi Codru-Ji. Doi dintre ei erau adulţi, având patru braţe după modelul humanoid. Restul de trei erau minori, din categoria distinctivă a Codru-Ji[7] cu şase picioare, aflaţi în stadiul de wyrwulf. Niciunul dintre ei nu părea foarte fericit să-l vadă pe Boba apropiindu-se de masa şefului lor.

---

[7] Codru-Ji – rasă de umanoizi cu patru braţe de pe planeta Munto Codru. Născuţi ca şi canide cu şase picioare, cunoscute sub numele de Wyrwulfi, se înconjurau într-un cocon, la pubertate, apărând săptămâni mai târziu ca şi umanoizi adulţi, înalţi de doi metri. Codru-Ji dormeau în picioare şi comunicau la nivel hipersonic.

— Hat Lo, spuse Boba. Aruncă o privire dispreţuitoare spre bodyguarzi. Trebuie să vorbesc cu tine – singur.

Faţa rotundă a escrocului strălucea de sudoare. Se mişcă stingher în scutul său corporal.

— Făceţi-i loc lui Boba Fett, ordonă el, făcându-le semn bodyguarzilor, nerăbdător, să se mişte. Boba, te rog – stai jos.

Boba rămase în picioare.

— Nu până nu pleacă ei.

Mâna i se mişcă ameninţător spre locul unde ar fi trebuit să fie blasterul. Era neînarmat, dar pe întuneric, era dificil pentru oricine să ştie asta. Hat Lo îl privi neliniştit. În cele din urmă, porunci gărzilor sale de corp:

— Duceţi-vă! Aşteptaţi-mă lângă uşă!

Haita de Codru-Ji se ridică. Trecură cu paşi mari prin cameră, wyrwulfii tineri aruncând priviri flămânde spre Boba.

— Stai jos, repetă Hat Lo.

Ca prin farmec, femela Twi'lek îi apăru lângă umăr. Purta două pahare cu un lichid sclipitor. Hat Lo luă unul. Femela Twi'lek i-l oferi pe celălalt lui Boba.

— Bea cu mine! exclamă Hat Lo. Ridică paharul şi aşteptă ca Boba să facă la fel. Pentru prietenie!

— Nu, mulţumesc, spuse Boba. Aruncă conţinutul pe podea. Un miros acru se ridică de pe pământ, urmat de un puf de flacări verzui şi un zgomot sfâşietor. Venin de Snark Dozoisian. Mortal dacă îţi trece de buze. Frumoasă încercare, Hat Lo.

Hat Lo se prefăcu surprins.

— Sunt şocat, şocat, spuse el. Este otrăvitor?

Îşi împinse paharul încă plin spre femela Twi'lek, uitându-se la ea în timp ce se retrăgea grăbită. Apoi se întoarse spre Boba, ridicând din umeri ca şi când ar fi spus: Nu poţi da vina pe un escroc că a încercat!

— Ei bine, atunci, continuă gangsterul de doi bani. Acum că am trecut de preliminarii, ce pot face pentru tine?

— Trebuie să-mi îmbunătăţesc arsenalul, spuse Boba.

Stătea vis-a-vis de Hat Lo, supraveghind cu grijă bodyguarzii.

— Desigur. Şi, dintr-un motiv anume, nu poţi face asta pe căi legale. Ei bine, ai venit la persoana potrivită! Pot să întreb ce te aduce pe Coruscant?

Boba ezită. Era reticent să-i împărtăşească adevărul cu Hat Lo. Dar slujitorii săi vor putea afla probabil orice informaţie de care va avea nevoie Hat Lo. Şi Boba nu voia să atragă prea mult atenţia asupra sa în următoarele ore. Dacă i-ar spune el însuşi lui Hat Lo, ar putea controla situaţia. Şi lui Boba îi plăcea să deţină controlul.

— Am afaceri cu Cancelarul Suprem Palpatine, spuse el.

Boba fu răsplătit cu o privire uimită din partea lui Hat Lo.

— Palpatine? Dar asta este... ei bine, este extrem de interesant.

Ochii mici ca margelele ai lui Hat Lo se îngustară.

— Şi cauţi arme? De ce? Nici măcar Jabba nu se poate gândi să-l asasineze pe Cancelarul Suprem!

Boba clătină din cap.

— Planurile lui Jabba nu sunt treaba ta, Hat Lo. Doar dacă nu vrei să fii implicat în ele..., lăsă el cuvintele să atârne în aer ca o ameninţare.

Hat Lo ridică mâinile în apărare.

— Nu, nu! Astfel de chestiuni importante sunt mult prea mari pentru un simplu om de afaceri muncitor ca mine! Întreb doar pentru că se aud zvonuri. Zvonuri neplăcute. Au început schimbări importante, Boba Fett. Ar trebui să ai grijă de ce parte te afli, când vor veni schimbările.

— Nu sunt de partea nimănui, spuse aspru Boba. Nu am încredere în nimeni în afară de mine. Şi cu siguranţă nu am încredere în tine, Hat Lo! Aşa că nu încerca să mă înşeli sau să-mi vinzi arme necorespunzătoare.

— Gândul ăsta nu mi-a trecut niciodată prin minte, răspunse Hat Lo. Totuşi, părea dezamăgit. Acum, de ce anume ai nevoie?

Boba îşi expuse cererile.

— Un blaster Westar şi câteva rachete şi grenade cu puls, pentru început.

Hat Lo clătină din cap.

— Nu am niciunul în acest moment. Dacă aş fi ştiut dinainte, poate. Dar cu un preaviz atât de scurt? Nu. Înţelegi, afacerea mea este orientată spre aprovizionare. Aici, pe Coruscant, încercăm să rezolvăm lucrurile mai mult, să spun, în linişte.

— Mai subtil, vrei să spui? îl batjocori Boba.

— Adică încercăm să nu atragem atenţii nedorite asupra noastră prin folosirea frivolă a armelor. Nu că armele tale ar fi putut vreodată să fie considerate frivole, adăugă repede Hat Lo. Acum, ceea ce am în acest moment este un pistol flechette[8] – foarte drăguţ, nu a fost folosit niciodată, complet încărcat. De asemenea, câteva grenade cryo-ban, dacă vrei.

Boba păru impresionat.

— Un pistol flechette? Astea sunt greu de găsit!

— Ştiu, spuse Hat Lo cu mândrie. Eşti familiarizat cu utilizarea lor?

Boba pufni. Un vânător de recompense bun folosea orice armă avea la îndemână, iar Boba nu era doar un vânător de recompense bun. Era cel mai bun!

— Bineînţeles că ştiu cum să-l folosesc!

Pistolul elibera canistre cu sute de flechete mici ascuţite ca nişte lame de ras.

— Le voi lua pe toate şi orice altceva mai ai.

La scurt timp, afacerea fu încheiată. Femela Twi'lek apăru din nou, de data asta însoţită de un Bothan cu aspect şmecher, care aducea armele. Boba le examină pe toate cu atenţie, apoi dădu din cap.

— Vor fi de ajuns.

Hat Lo îşi concedie lacheii. Boba începu să se înarmeze, având grijă să ţină armele ascunse sub armura sa.

După câteva minute, Hat Lo îşi drese discret gâtul.

— Ăhmm. O mică problemă, desigur – dar cum intenţionaţi să plătiţi pentru astea?

În spatele căştii, ochii lui Boba sclipiră periculos. Se uită în jur, la interiorul clubului mizerabil.

— Nu-mi amintesc să fi văzut *Semnul Limbii Trifurcate* listat printre posesiunile lui Jabba de pe Coruscant, spuse el. Mă întreb ce ar spune Jabba dacă ar şti că este al tău şi că furi din profituri, în loc să i le dai lui?

---

[8] Pistol flechette (FWG-5 Flechette Smart Pistol) – pistol de mână fabricat de Malaxan Firepower Incorporated. FWG-5 era mai mic şi mai uşor de manevrat decât lansatorul de flechete Golan Arms FC-1 şi avea puterea de oprire a unui pistol blaster greu. Era încărcat cu pelete umplute cu flechette şi avea un sistem de urmărire laser în miniatură care eticheta ţintele cu o semnătură electronică de aderare. Acest lucru permitea proiectilului armei să urmărească şi să copieze mişcările ţintei şi să efectueze o corecţie a cursului în timpul zborului.

Hat Lo începu să se bâlbâie.

— Asta... nu este adevărat! Este o simplă afacere pentru mine! Ceva pentru bătrâneţile mele...

Boba se prefăcu că vrea să se ridice.

— Aşteptă! strigă Hat Lo.

Boba se uită fix la el, apoi se aşeză încet.

— Desigur, nu aveam intenţia să te taxez pentru armele astea! Consideră-le un cadou, pentru tine – şi pentru Jabba.

Boba dădu din cap.

— Foarte bine.

— Şi, te rog, spune-i lui Jabba de unde le-ai luat! Şi asigură-l de loialitatea mea nemuritoare şi de devotamentul meu!

— *Dezonoare nepieritoare* sună mai aproape de adevăr, spuse Boba.

Se ridică în picioare. De data asta chiar era pregătit să plece. Îi văzu pe bodyguarzii bine înarmaţi ai lui Hat Lo privindu-l din partea cealaltă a camerei. Dar nici măcar o grămadă de Codru-Ji furioşi nu ar îndrăzni să se ia de Boba Fett, acum că era complet înarmat. Ceea ce îi aminti de ceva anume. Se întoarse spre Hat Lo.

— Un ultim lucru, spuse Boba. Ştii unde aş putea pune mâna pe o saberdart?

— O saberdart? Ochii lui Hat Lo se îngustară. Îşi strânse buzele, apoi clătină din cap. Sunt scoase în afara legii pe Coruscant. Toată lumea este prea îngrijorată de atacurile asupra Senatorilor.

— Desigur. Boba aprobă din cap şi se întoarse. Îi voi oferi lui Jabba un raport decent, Hat Lo – dacă nu îmi vei da motive să fac altfel.

Micul Lord al crimei îl privi cum pleacă.

— Este o plăcere să fac afaceri cu tine, Boba Fett, chiţăi el, apoi râse răguşit. Sunt sigur că drumurile noastre se vor intersecta din nou!

— Poate, spuse Boba în barbă.

Trecu de Codru-Ji, înapoi pe străzile lumii interlope de pe Coruscant.

Capitolul 14

Boba nu se gândise la modul în care avea să se întoarcă la Templul Jedi pentru a-l găsi pe Mace Windu. Dar, de îndată ce ieşi din *Semnul Limbii Trifurcate*, îl întâmpină o privelişte familiară. Un speeder roşu strălucitor plana lângă intrare.

— Hei! Ce faci! Elan Sleazebaggano îi făcu semn lui Boba să urce lângă el. Haide, te duc înapoi!

Consternat, Boba privi în jur. Văzu jefuitorul care arunca priviri spre ceea ce semăna în mod neplăcut cu un cadavru. Văzu doi savripi Mantelliani[9] luptându-se pentru ceea ce părea a fi un alt cadavru. Văzu un grup de piraţi spaţiali schimbând saluturi lângă o intrare întunecată. Ceea ce nu văzu, era un alt vehicul, de orice fel.

— Haide! îl îndemnă Elan. Te voi duce mai repede decât poate oricine!

— Bine, spuse Boba, resemnat. Urcă în speeder, uitându-se la Elan. Dar dacă încerci să-mi vinzi ceva, Sleazebaggano, eşti mort!

— Să-ţi vând ceva? Elan smulse comenzile. Cu un scârţâit, speederul se ridică prin canioanele înalte ale Coruscantului. Nu aş visa să-ţi vând ceva! Mai ales nu ceva extrem de ilegal şi fatal de toxic, cum ar fi o saberdart.

— O saberdart? Boba se ţinea strâns de scaunul său, în timp ce speederul abia evită să se lovească într-o clădire. Tu ai o saberdart?

— N-am spus niciodată asta, răspunse Elan.

Speederul trecu pe lângă un alt speeder plin cu vrăjitoare Dathomir tinere şi sălbatice. Elan le făcu semn cu mâna.

— Fetelor! Bunăăă!

---

[9] Savrip Mantellian – specie originară de pe Ord Mantell, de dimensiuni mari, cu piele cenuşie şi capul prevăzut cu coarne, cu ochii roşii, ataşaţi de corp prin gâturi lungi, parţial acoperite cu fire de păr portocaliu. Savripul Mantellian avea o pereche de braţe lungi şi puternice care se terminau cu mâini ce aveau patru degete, cu gheare, şi două picioare scurte cu labe cu trei degete.

Vrăjitoarele se uitară la el cu un dezgust neascuns. Speederul roşu urcă, pe măsură ce Elan continua.

— Nu am spus niciodată asta, pentru că e o infracţiune să deţii o saberdart. Şi eu, desigur, sunt un membru respectat al Comunităţii de afaceri de pe Coruscant. Dar da, am una.

Elan luă o mână de pe comenzi. Speederul se clătină periculos, în timp ce el păru să smulgă ceva din aer. Obiectul sclipi, în timp ce Elan se întoarse şi i-l întinse lui Boba.

— O saberdart, fără timp de aşteptare. Fără plată. Consideră-l un cadou, un semn al marii mele admiraţii pentru aptitudinile tale de vânător de recompense. A, ai putea să-i vorbeşti lui Jabba despre mine, dacă doreşti, spuse Elan. Pune un cuvânt bun pentru mine. Un cuvânt pentru cei care ştiu să asculte, cum se spune.

Boba luă saberdartul. Se uită la el suspicios, dar părea să fie autentic.

— Cum ai făcut…, început el, dar Elan îl întrerupse.

— Ţi-aş spune, zise el, dar atunci va trebui să mă omori. Crede-mă, este real.

În apropiere, se profilau turnurile Templului Jedi. Speederul începu să încetinească. Boba ascunse repede arma în centura sa utilitară.

Speederul opri pe platforma de andocare şi Boba coborî din el.

— Mulţumesc, spuse el răguşit.

— Oricând! spuse Elan. Se uită la Boba şi îşi mişcă antenele. Nu uita – spune-le prietenilor! Spune-le inamicilor! Garantez toate produsele mele! Sută la sută pure, satisfacţie garantată!

Cu un semn de adio din antenele sale, Elan porni vehiculul. Speederul roşu aprins se dădu înapoi, apoi ţâşni prin ceaţă. Boba îl privi cum pleacă.

Apoi se întoarse şi porni grăbit spre intrarea Templului.

Trebuie să-l găsesc pe Mace Windu, gândi el cu o hotărâre de fier. Mâinile îi pipăiră pistolul flechette şi pumnalele ascunse. La final, verifică dacă saberdartul putea fi folosit uşor. Trebuie să termin ceva ce Mace Windu a început cu mult timp în urmă. Şi apoi... Va fi timpul să începem o viaţă nouă.

Pentru că odată ce răzbuna moartea tatălui său, Boba ştia că va fi gata să ocupe locul lui Jango în galaxie. Nu ca băiat, ci ca bărbat.

Văzu pe *Sclav I* aşteptând pe pista de aterizare.

— Mă întorc curând, spuse el, zâmbind uşor la vederea navei sale. Când trecu pe lângă ea, atinse aripa pe care o reparase Anakin Skywalker. Când mă voi întoarce, doar cerul va fi limita.

Apoi, tăcut şi nevăzut, Boba Fett intră în Templul Jedi.

Vânătoarea finală a lui Mace Windu începuse.

Capitolul 15

Era seara devreme. Cei mai mulţi Jedi erau la masă, practicau antrenamente private cu armele sau făceau cercetări în Arhivele Bibliotecii. Boba îşi făcu drum rapid şi pe furiş prin pasajele sinuoase ale Templului. Trebuie să fi fost cunoscut printre Jedi că Boba se afla aici cu afaceri oficiale şi că nu trebuia să fie reţinut. Câţiva Jedi pe lângă care trecu, abia dacă îi aruncară o privire.

— Aroganţă tipică pentru Jedi, murmură Boba.

Se simţea aproape dezamăgit că nu-l înfrunta nimeni. I-ar fi plăcut să elimine câţiva Jedi în propria lor casă! Totuşi, Boba ştia că nu are timp de pierdut cu nimeni altcineva, în afară de Mace Windu. Voi avea o mulţime de alte şanse să elimin gunoaiele Jedi, gândi el. Să începem cu începutul! Nu îi trebui mult să-şi dea seama unde îşi aveau camerele membrii Consiliului Jedi. Îi luă chiar şi mai puţin timp să găsească o nişă care găzduia o uşă uzată. Deschise uşa cu atenţie şi privi înăuntru.

— Un coridor de serviciu! spuse Boba în barbă. Chiar ce aveam nevoie!

Verifică să se asigure că nu îl vedea nimeni şi se strecură înăuntru. Pasajul era complet gol şi mirosea a praf. Pe podea erau împrăştiate câteva insecte moarte, native de pe Coruscant, dar în rest, nimic altceva. Boba verifică pereţii, apoi făcu câteva scanări folosind unul dintre mijloacele sale portabile de navigaţie.

— Da! se bucură Boba.

Micul computer îi arăta o reţea de linii roşii şi verzi: o hartă a nivelului membrilor Consiliului. Pasajul secundar în care se afla el era un coridor dezafectat, care se desfăşura paralel cu holul central.

Dacă urmez acest pasaj, mă va duce direct la camerele lui Mace Windu. Trebuie doar să ajung acolo înainte să plece la întâlnirea cu Palpatine!

Boba înfipse computerul navigaţional înapoi în centura utilitară. Apoi începu să alerge pe furiş, picioarele sale nefăcând

niciun zgomot în pasajul îngust. În câteva minute ajunsese la nivelul următor, apoi a următorul. În cele din urmă, văzu o altă uşă în umbră. Paşii lui încetiniră.

— Trebuie să fiu atent, şopti el.

Uşa ducea spre coridorul care mergea direct la camerele lui Mace Windu. Dar Boba, cu siguranţă, nu voia să se întâlnească cu Windu acolo unde i-ar putea vedea alţii, ca să-i vină în ajutor. Deschise uşa foarte încet şi privi în afară. Coridorul era gol. Lumina de culoare rubinie era înclinată în jos, de la oglinzile care reflectau lumina pe Coruscant. Soarele apunea pe Coruscant.

Boba se uită atent în jur. Apoi se strecură repede prin pasajul central. Fugi fără vreun sunet până unde se termina holul. Acolo se profila o singură uşă neagră. Uşa camerelor lui Mace Windu. Uşa spre moartea lui Mace Windu!

Boba îşi strecură mâna după pistolul flechette. Se uită peste umăr pentru a se asigura că nu îl vedea nimeni. Nu era nimeni. Boba scoase, încet, pistolul. Îi trase siguranţa, apoi se strecură spre uşă. În câteva clipe, avea să-l înfrunte pe duşmanul său. Mace era probabil adâncit în gânduri, pregătindu-se pentru întâlnirea sa cu Cancelarul Suprem. Ar fi uimit să-l vadă pe Boba năvălind în camera lui. Nu ar avea nicio şansă să se apere. Nici măcar o sabie de lumină nu putea să devieze sute de flechete! Şi nici măcar un Jedi nu putea rezista toxinelor mortale eliberate de o saberdart. Mâna lui Boba era pe uşă. Inima îi bătea în timp ce inspira adânc.

Se gândi la tatăl său, Jango, care zăcea decapitat în arenă. Se gândi la Mace Windu zăcând mort. Îşi aminti cum arăta faţa lui Jango cu unul dintre zâmbetele sale rare, în timp ce îi citea fiului său, acasă pe Geonosis

— Asta este pentru tine, tată, şopti Boba.

Ridică pistolul flechette. Apoi, împinse uşa cu toată puterea. Cu arma gata să tragă, Boba Fett se aruncă în cameră şi se trezi faţă în faţă cu... Nimic.

Capitolul 16

Nu se poate! Boba se uită în jur cu o furie frustrată. Camera era goală. Se răsuci, cu pistolul gata să tragă şi se uită în jur. Nu era nimeni. Chiar şi fără a verifica restul camerei, simţurile hiper-alerte ale lui Boba înregistrară adevărul. Maestrul Jedi dispăruse. Boba îşi ascunse rapid arma. Se îndreptă spre o pernă rotundă, joasă, înclinată, de tipul preferat de Jedi de rang înalt, şi puse o mână pe ea. Încă era caldă. Windu trebuie să fi plecat cu doar câteva minute mai devreme.

Boba se luptă cu un val de furie. Fusese atât de aproape! Dar nu avea de gând să-l lase pe Mace să scape atât de uşor. Boba ştia unde trebuia să fie – la întâlnirea sa privată cu Palpatine, în clădirea Senatului. Boba habar nu avea unde ar putea să-l găsească pe Windu, în acea clădire vastă. Dar nu avea nicio îndoială că va reuşi să-l găsească. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă, apoi se opri. Era prea periculos să o ia tot pe acolo. Ar putea să îl vadă cineva şi să-l alerteze pe Windu...

Închise uşa. Începu o căutare rapidă prin cameră, după ceva care i-ar putea fi util. Un minut mai târziu îl găsi – un mic monitor băgat în perete. Boba îl activă, apoi readuse pe ecran cea mai recentă vizualizare.

— Am găsit! se bucură el.

Ecranul arăta un itinerar, generat de biroul Cancelarului Suprem. Avea ataşată o notă care îi amintea lui Mace Windu ora de desfăşurare a întâlnirii lor private – la doar cincisprezece minute de acum. Mai era o notă cu privire la tema întâlnirii. *EXTREM DE URGENT* a fost tot ce s-a deranjat Boba să citească înainte să deruleze mai departe. Şi exista o hartă a clădirii Senatului, care arăta locaţia exactă a anticamerei lui Palpatine, unde va avea loc întâlnirea!

— Perfect, spuse Boba.

Memoră datele şi opri monitorul. Apoi se repezi prin cameră. Unul dintre pereţi era acoperit de o perdea lungă. Boba apucă perdeaua şi o trase înapoi. Lumina apusului purpuriu inundă camera. O fereastră închisă, din podea până în tavan,

privea în jos spre turnurile strălucitoare şi prăpastiile din Oraşul Galactic.

— Frumoasă imagine, spuse Boba. Urăsc să o stric, dar....

Piciorul lui în cizmă zdrobi materialul transparent. Aerul intră în cameră, împreună cu sunetele de noapte ale oraşului – speedere, voci îndepărtate. Boba păşi pe marginea pragului. Se uită în jos, reglând casca pentru viziune pe timp de noapte.

— Iat-o, spuse el.

În depărtare, putea vedea cupola imensă a clădirii Senatului strălucind în amurg. Boba se încordă. Vântul năvăli pe lângă el prin fereastra spartă. Undeva, în Templul Jedi, cineva s-ar fi putut să-l caute pe trimisul misterios, în armură Mandaloriană. Nimeni nu-l putea găsi aici. Boba se uită la întinderea Oraşului Galactic, adâncimile sale cele mai mici, fiind la mai mult de un kilometru sub el.

Făcu un pas înainte, apoi sări. Pentru o secundă fu în cădere liberă. Apoi pachetul său propulsor prinse viaţă. Boba înclină comenzile, astfel încât zbură rapid de lângă Templul Jedi. Câteva secunde mai târziu, Templul era departe în spatele lui, ascuns de alţii zgârie-nori falnici. Zbură spre Senat. Dacă cineva ar fi vrut, ar fi putut să-şi ridice privirea şi să-l vadă – o siluetă înaltă, în armură corporală verde închis, cu capul ascuns de o cască de luptă Mandaloriană. Dar nimeni nu ştia să-l caute pe Boba Fett. Zbura repede şi nevăzut prin canioanele înalte ale marelui oraş, trecu de clădiri şi cupole strălucitoare, de cluburi iluminate, pline de viaţă de noapte. Văzu speedere şi biciclete swoop, limuzine, taxiuri, transportatori. Odată, crezu chiar că zăreşte speederul roşu aprins a lui Elan, zburând spre nivelurile cele mai joase ale oraşului. Dar Boba nu mai avea timp pentru nimic altceva. Avea în minte un singur gând: găseşte-l pe Mace şi distruge-l. Chiar şi întâlnirea cu Palpatine pălea prin comparaţie. Nimic nu avea să-l împiedice pe Boba Fett să ajungă la destinaţie.

Nimic nu avea să-l ferească de destinul său.

Harta pe care o văzuse în camera lui Windu arăta camerele oficiale ale Cancerului Suprem aflate pe partea de nord-est a domului. Pe măsură ce Boba se apropia, putu vedea luminile strălucind de la ferestrele superioare ale domului. În interior, se mişcau siluete. Senatori. Totuşi, Palpatine nu va fi cu

ei. Se pregătea pentru întâlnirea cu Mace Windu – şi apoi pentru întâlnirea cu Baba Fett.

— Palpatine mă aşteaptă, dar nu prea curând, mormăi Boba în timp ce pachetul său propulsor îl ducea mai aproape de clădire. Şi mă îndoiesc că se aşteaptă să aterizez pe pervazul lui!

Însă Boba nu avea nicio dorinţă să se confrunte cu agenţii de pază ai lui Palpatine. Şi, mai ales, nu voia ca Mace Windu să aibă avantajul de a-l vedea primul. Îşi încetini propulsorul, vizând o margine largă la două niveluri deasupra camerelor lui Palpatine. După o clipă, ateriză lin pe pervaz. O privire rapidă în jur îl asigură că a rămas nedetectat.

— Am reuşit! exclamă el.

Apucă linia de rapel de pe centura sa utilitară şi se aplecă. Fixă cârligul pe pervaz, trăgându-l spre el pentru a-l testa. Apoi coborî încet, cu mâinile înmănuşate strânse în jurul funiei. Asta era partea riscantă. Dacă s-ar întâmpla să treacă cineva înăuntru, Boba ar fi văzut. Şi asta nu era bine. În cel mai bun caz, ar fi fost reţinut şi interogat înainte să fie eliberat de Palpatine. În cel mai rău caz....

Asta nu se va întâmpla! respinse Boba gândul.

Jos, tot mai jos. Se sprijini de peretele domului. Cupola era curbată şi netedă. Cizmele îi alunecau din când în când, în ciuda tălpilor magnetice.

Oh-oh! În mâinile lui, frânghia deveni brusc moale. Boba ridică privirea şi văzu cârligul clătinându-se uşor. Trebuie să mă grăbesc!

Acum era la nivelul camerei lui Palpatine. Nu era nimeni acolo – cel puţin, el nu putea vedea pe nimeni. Era acum ori niciodată! Se împinse înapoi, legănându-se înapoi, apoi înainte. Cizmele lui zgâriară marginea. Lovi din nou cu picioarele, propulsându-se mai departe. Apoi începu să vină din nou spre pervaz.

Oh, nu! O porţiune de frânghie se învârti în jurul mâinii lui. Boba ridică repede privirea. La două nivele deasupra lui, cârligul de luptă se rupse. Frânghia începu să cadă. Dar picioarele lui Boba găsiseră deja sprijin pe pervazul din afara camerei lui Palpatine. Pentru o clipă se legănă, periculos de aproape de a cădea.

Apoi îşi recăpătă echilibrul.

A fost cât pe ce!

Boba se îndreptă. În faţa lui, oţelul negru transparent îi arăta reflexia. Puse linia de rapel la locul ei şi scoase o mică lamă laser. Vârful ei rubiniu străluci când începu să taie o gaură în fereastră, suficient de mare pentru a-şi trece mâna prin ea. Când termină gaura, îndepărtă cu grijă materialul tăiat, îşi strecură mâna înăuntru, găsi imediat sistemul de alarmă, apoi îl dezactivă. Mâna lui alunecă în jos, trase zăvorul şi fereastra se deschise.

Am intrat! Acum să-l găsesc pe Mace...

Camera era mică şi slab luminată. Mirosea slab a mirodenii scumpe. Sub picioare era un covor gros, şi câteva lumini mici aruncau o strălucire moale peste o uşă şi sculpturile aflate pe una dintre laturi.

Aia este anticamera, gândi el. Acolo este Mace.

Se îndreptă tăcut spre uşă. Puse mâna pe zăvor. Era deblocat. Ascultă, ajustându-şi sunetul de amplificare al căştii, astfel încât să poată auzi şi cel mai slab sunet din partea cealaltă. Şi, da, auzea respiraţie.

Respiraţia era lentă, măsurată, calmă... Boba scoase pistolul flechette. Inspiră adânc, apoi împinse uşa.

Şi iată-l. Cel mai mare duşman al lui Boba – Mace Windu.

Capitolul 17

Înaltul Jedi stătea gânditor, în capătul îndepărtat al camerei. Mâinile îi erau ascunse în mânecile robei. Avea capul plecat. Când intră Boba, privirea i se ridică, cu ochii uşor măriţi.

— Ce?

Boba îl privi fără milă.

— L-ai ucis pe tatăl meu, spuse el.

Inima lui Boba bătea rapid. Dar vocea îi era rece şi complet calmă. Iar pistolul lui era îndreptat direct spre pieptul lui Mace.

— Am aşteptat mult timp asta, Jedi Windu – dar nu mai aştept!

Boba trase. Racheta flechettei sfâşie aerul. O nanosecundă mai târziu explodă. Ţâşniră sute de proiectile mortale. Mai repede ca gândul, Mace Windu sări într-o parte. Proiectilele explodară pe perete.

— Cine eşti? întrebă Mace Windu.

Boba trase din nou. O altă explozie înstelată de flechette explodă prin cameră.

Din nou, Jediul fu prea rapid.

— Pe Geonosis, ai ucis un războinic pe nume Jango Fett, spuse Boba.

Zbang! Trase din nou!

— Jango Fett a fost tatăl meu.

— Tatăl tău? Mace se feri de barajul de flechette. Nu avea niciun fiu! Doar clone...

— M-a avut pe mine! Boba se aruncă spre Mace. Jediul se retrase, copleşit de furia şi puterea tânărului. Şi acum vei fi al meu!

Bammm!

O flechettă se izbi de umărul lui Windu. Jediul se învârti spre înapoi. Mâna i se întinse după sabie. Dar înainte să o poată atinge, Boba lovi din nou, de data asta în celălalt umăr. Şi din nou!

Bammm! Bammm! Cu fiecare lovitură, Jediul se dădea înapoi. Boba îl va fixa de perete, într-o clipă. Şi apoi... Îi va da lovitura de moarte!

— Nu am avut de ales! Vocea lui Mace era profundă, fără teamă. Fără vreun avertisment, sări, trecând pe lângă Boba în timp ce scotea sabia de lumină. Aşa cum nu-mi dai tu de ales, acum!

Sabia de lumină străluci într-un violet profund. Zumzetul ei umplu camera, iar Mace Windu o legănă... şi lovi! Pammm! Boba se clătină spre înapoi. Sabia de lumină îi atinsese armura. Îşi reveni imediat, ferindu-se. Mace îl urmări, cu veşmintele învolburându-se în urma lui.

Pammm! Sabia de lumină lovi din nou! Dar de data asta Boba era pregătit. Sau cel puţin aşa credea. Sabia violet al lui Mace îi tăie pistolul flechette din mână.

O lumină orbitoare indigo se aprinse în timp ce Mace Windu se trase înapoi, cu braţul ridicat pentru o altă lovitură. Înainte să poată lovi, Boba scoase pumnalul cu mâna liberă şi atacă. Pumnalul sfâşie roba lui Mace. Jediul se răsuci, evitând lama. Dar pumnul lui Boba îl urmă, izbind în coastele Jediului.

— Ah...!

Mace se clătină într-o parte. Înainte să se poată feri, Boba era pe el! Bammm! Boba aruncă pumnalul spre capul lui Mace – dar Jediul era prea rapid! Se lăsă în jos şi se rostogoli, sărind înapoi picioare. Sabia de lumină se ridică, apoi căzu...

Şi lovi.

— Ahhh! strigă Boba în timp ce lama strălucitoare îl izbi în umăr.

Îl cuprinse durerea. Sângele se scurgea din rana provocată de Grievous.

— Predă-te! porunci Mace Windu. Predă-te şi promit că vei primi un tratament corect!

— Să mă predau?

Boba ezită, simulând îndoială. Nevăzut, îşi înfipse pumnalul la centură, apoi întinse mâna după grenada cryo-ban.

— Ai cuvântul meu, continuă Mace.

— Şi tu ai ura mea! ţipă Boba.

Aruncă grenada! Mace sări, părând să zboare pe deasupra capului lui Boba.

Zbaaannggg!

Boba se îndepărtă de explozia îngheţată. Valurile de frig amorţit se repeziră pe lângă el, în timp ce explozia criogenică absorbea căldura. Frigul nu putea pătrunde prin armura corporală a lui Boba. Dar Mace Windu nu avea armură. Jediul se împiedică, aproape căzând în timp ce valurile îngheţate îl secau de energie. Boba îşi scoase pistolul flechette. Se ridică deasupra Jediului căzut şi trase.

Bammm! O durere orbitoare îi cuprinse braţul lui Boba când îl lovi sabia de lumină a lui Mace Windu.

— Nu! strigă Boba.

Boba căzu, agonizând. Se rostogoli, încercând să se ridice în picioare. Bammm! Sabia de lumină se izbi de capul lui. Nici măcar casca nu putu să absoarbă lovitura. Boba strigă de durere şi furie, lovind orbeşte în silueta de deasupra lui.

— Nu vreau să te ucid, spuse Mace Windu trist. Predă-te sau mori.

— Niciodată.

Îşi repezi pumnalul. Arma Jedi devie lama pumnalului într-o parte.

— Nu-mi laşi de ales! strigă Mace.

Boba încercă să se ridice în picioare. Sângele îi curgea din răni. Pumnalul era zadarnic şi inaccesibil. Şi blasterele lui erau pe *Sclav I*. Dar mai avea saberdartul. Îşi strecură mâna spre centura utilitară. Degetele lui se strecurară în configuraţia familiară a aruncătorului. Saberdartul otrăvit era încărcat în el. Avea doar o singură lovitură.

De data asta nu voi rata.

Ridică mâna. Mace Windu era la doar câţiva metri distanţă. Boba se uită fix la Jedi, convocându-şi toate forţele. Toată ura lui. Degetul său apăsă pe trăgaci.

Săgeata cânta din aruncătorul din palmă, ca o viespe înfuriată. Se învârti, sclipind, prin aer, direct spre gâtul lui Mace Windu.

L-am prins! Mintea lui Boba cânta triumfătoare. Mace Windu tresări. Mâna i se repezi prin aer. Între degete sale, saberdartul tremura ca o insectă prinsă.

— Nu! gemu Boba.

Mace Windu aruncă într-o parte săgeata mortală. Se îndreptă spre Boba, cu sabia de lumină gata să lovească. Boba Fett era încolţit.

— Asta este ultima mea cerere de a te preda, spuse Maestrul Jedi.

— Nu, spuse Boba cu voce joasă.

Nu se va preda niciodată. Jediul mai făcu un pas spre el. Boba se gândi la prietenii lui de pe Tatooine.

La revedere, Ygabba. La revedere, Gab'borah. Îmi veţi lipsi.

Se gândi la tatăl său, luptând până în ultima clipă.

Boba ridică capul şi se uită fără teamă la Mace Windu.

— Există lucruri mai rele decât moartea, spuse vânătorul de recompense, ridicând pistolul cu flechette.

— Există, răspunse Jediul cu vocea sa puternică. Într-adevăr, eşti curajos, străine. Ţi-aş fi cruţat viaţa. Dar nu-mi dai de ales...

Ridică braţele. Lama de lumină strălucitoare sfâşie prin aer.

— *Stop!*

Un strigăt poruncitor, asurzitor, umplu camera. Paşii grei răsunară în timp ce gărzile în uniformă se grăbiră să intre. Gardienii roşii ai Cancelarului îi înconjurară pe Mace Windu şi pe Boba. Se auziră mai mulţi paşi. O altă siluetă intră în cameră, îmbrăcată în haine luxoase care îi trădau rangul înalt.

— Cine îndrăzneşte să distrugă acest loc? întrebă el.

Era Cancelarul Suprem Palpatine.

Capitolul 18

— Eminenţă, spuse Mace Windu. Îşi dezactivă sabia de lumină şi făcu un pas respectuos înapoi. Am ajuns cu câteva minute mai devreme la întâlnirea noastră şi am găsit acest intrus în anticamera dumneavoastră.

Făcu un semn spre Boba. Palpatine se întoarse. Se uită fix la vânătorul de recompense. Cancelarul Suprem aprobă din cap spre Boba, aproape pe nesimţite.

— Acest om nu-mi este străin, spuse Palpatine. Îl aşteptam.

— Îl aşteptaţi! exclamă Windu. Dar...

Palpatine se întoarse pentru a-l privi calm pe Jedi. Nu mai era figura blândă şi amabilă care păruse la începuturile sale în Senat. Acum, Cancelarul iradia putere – şi aroganţă.

— Îndrăzniţi să vă îndoiţi? întrebă el. Acest vânător de recompense are informaţii importante – informaţii vitale pentru Republică! Şi cearta asta îl împiedică să mi le aducă?

Pentru o clipă, Jediul nu spuse nimic. Apoi dădu din cap.

— Nu ştiam de întâlnire. Singura mea preocupare a fost pentru siguranţa dumneavoastră şi siguranţa Republicii.

Palpatine flutură o mână spre Gărzile Roşii.

— După cum puteţi vedea, sunt protejat. Sunt, ca întotdeauna, recunoscător pentru susţinerea dumneavoastră. Dar acum, Maestre Windu, puteţi pleca.

Palpatine înclină capul spre uşă.

Boba clipi. Îşi ascunse rapid armele şi aşteptă.

Mace Windu se înclină uşor. Dar ochii lui erau aţintiţi asupra lui Boba.

— Da, Eminenţă. Consiliul Jedi îl va interoga pe acest vânător de recompense după întâlnirea sa cu dumneavoastră...

— Poate.

Mace Windu se îndreptă spre uşă. În ultimul moment se opri şi se uită înapoi la Boba. Era o privire lungă şi dură. Apoi uşa se închise în spatele lui.

Boba rămăsese cu Cancelarul Suprem Palpatine.

— Se pare că am o problemă cu oamenii care sosesc mai devreme la întâlnirile lor, spuse calm Cancelarul.

Se uită la Boba şi zâmbi, dar în ochii lui nu era nicio căldură.

Boba aprobă din cap.

— Regret neplăcerile, spuse el.

Făcu un pas înainte, tresărind de durere. Cancelarul făcu semn spre casca lui Boba.

— Poţi înlătura aia, spuse el cu vocea de un calm ameninţător. Ştiu cine eşti, Boba Fett.

Boba inspiră brusc. Apoi făcu aşa cum îi poruncise Cancelarul şi ţinu casca în mână.

— Ştiu că eşti cel mai important vânător de recompense al clanului Hutt, continuă Palpatine. Ştiu, de asemenea, că eşti tu însuţi vânat – de Contele Dooku. Şi de Durge.

— Nu neg, răspunse Boba.

— Zici că ai veşti pentru mine. Informaţii. Ochii lui Palpatine sclipiră. Mâinile lui netezină faldurile bogate ale robei lungi. Aştept.

Boba aruncă o privire către Gardienii Roşii, iar Palpatine îi făcu semn să-l urmeze în biroul său. Odată ce rămaseră singuri, Boba vorbi.

— Sunteţi în război împotriva Separatiştilor, spuse Boba. Contele Dooku conduce cauza Separatistă. El este cel mai periculos inamic şi are armate de droizi. Dumneavoastră aţi adunat o armată puternică de clone. Aceste clone au fost create de cineva numit Tyranus. Tyranus este, deci, aliatul dumneavoastră – sau cel puţin aşa credeţi. Dar eu ştiu adevărul, domnule Cancelar.

Boba se opri. Venise momentul să dezvăluie ceea ce ştia. Secretul îi dăduse putere şi scop timp de ani de zile. Acum i-l va dezvălui Cancelarului Suprem.

Aliniindu-se cu Palpatine, Boba ar câştiga mai multă putere. Ar fi bine plătit pentru informaţiile sale. Apoi putea să plece şi să se întoarcă pe Tatooine triumfător, chiar dacă nu îl prinsese pe Wat Tambor.

— Aştept, spuse Palpatine cu voce joasă.

— Am aflat despre asta când eram prizonier al Contelui pe Raxus Prime. Pe atunci eram un băiat. A crezut că nu are de ce să se teamă pe mine. Dar s-a înşelat. Boba inspiră adânc,

apoi spuse: Contele Dooku şi Tyranus sunt una şi aceeaşi persoană. Cel mai mare inamic al dumneavoastră este cel care v-a creat armata. Este o capcană.

Palpatine ridică capul. Ochii lui lacomi, adânci, străluciră de bucuria cunoaşterii. Bucuria puterii. Bucuria triumfului.

— Ştiu, spuse el.

Capitolul 19

Boba ezită.

— Ştiţi deja?

Palpatine aprobă din cap. Mâinile i se strecură în interiorul faldurilor robei.

— Nu este nimic de care eu să nu ştiu, spuse el. Nimic din ce merită ştiut, oricum.

— Dar... de ce...

Mâna lui Palpatine se ridică, ordonând tăcerea.

— Aceste informaţii nu sunt ale tale, Boba Fett. Sunt doar ale mele. Palpatine se uită atent la Boba, apoi continuă. Am auzit multe despre priceperea ta în calitate de urmăritor şi vânător de recompense. Ştiu cum a murit tatăl tău. Ştiu cine l-a ucis – şi de ce. Când ai venit aici, ştiam că îl vei vâna pe acel Maestru Jedi.

Boba se ridică, uluit.

— Am aranjat deja ca nava ta să fie adusă aici de la Templul Jedi, spuse Palpatine. Vei fi escortat la ea în câteva clipe. Vei părăsi imediat Coruscantul. Şi nu vei spune nimic despre întâlnirea asta, nimănui – niciodată.

Palpatine îşi scoase mâna din robă. O întinse spre Boba. În palma lui sclipea un cub de credit[10] strălucitor.

— Ar trebui să fie o compensaţie bună pentru tine, vânătorule de recompense. Cred că avem un acord şi cred că împărtăşim un duşman comun.

Gura lui Palpatine se curbă într-un zâmbet mic şi sinistru. Boba se uită la el, apoi la cubul de credit. Apoi luă cubul, aprobând din cap.

— Nu voi spune niciun cuvânt, niciodată, răspunse Boba.

— Ar fi bine să nu o faci, spuse calm Palpatine.

Din hol se auzi zgomotul Gărzilor Roşii.

Boba îşi puse casca peste cap. Se strâmbă, dar putea supravieţui cu durerea.

---

[10] Cuburile de credit – credite sub forma unui mic cub strălucitor, asemănător cu cipurile de credit, întrucât un cub putea păstra oricât, de la o cantitate mică la o sumă extrem de mare de credite.

Va trăi ca să se întoarcă pe Tatooine.

Va putea trăi cu o mulţime de lucruri, având în vedere averea pe care i-o dăruise Palpatine.

Capitolul 20

Sclav I se ridică spre cerul catifelat de deasupra Coruscantului. Departe, mult mai jos, luminile spectrale ale Oraşului Galactic sclipeau şi străluceau, apoi începură să devină din ce în ce mai slabe, pe măsură ce nava lui Boba se depărta. În câteva clipe, Coruscantul era doar o pată sclipitoare în galaxie.

Şi în curând, chiar şi Coruscantul dispăruse.

Boba Fett stătea îngândurat la comenzi. Aranjase deja să-i fie stocate într-un cont de pe Aargau creditele primite de la Palpatine. În felul ăsta, Boba putea să le acceseze ori de câte ori avea nevoie de ele. Şi nimeni altcineva nu o putea face – nici măcar Jabba.

Gangsterul Hutt ar putea să-l ia la întrebări pe Boba pentru că se întorsese fără Wat Tambor. Dar, cum lupta între Republică şi Separatişti continua să se înteţească, Boba bănuia că Jabba va găsi alte lucruri care să-i ocupe mintea lacomă.

În plus, Boba nu mai era intimidat de gândul la Jabba. Avea destule credite ca să-i ajungă pentru tot restul vieţii. Acum va putea să-şi aleagă recompensele, selectându-le doar pe cele care îl provocau.

Şi vor fi destule! Auzise deja zvonuri despre o răpire pe Rodia.

Dar mai întâi şi-ar putea lua puţin timp liber, ca să se distreze.

All-Human Free-For-All[11] de pe Jubilar va avea loc în curând. Ar putea merge acolo. I-ar prinde bine o pauză….

Trecutul era acum în urma lui Boba. Tatăl său era îngropat de mult.

Boba nu-l omorâse pe Mace Windu, dar bănuia că îl aşteptau – pe el şi pe toţi ceilalţi Jedi – probleme foarte mari.

Iar dragostea şi respectul pe care le simţise Jango faţă de fiul său nu vor muri. Şi nici dragostea lui Boba pentru tatăl său nu se va schimba.

---

[11] All-Human Free-For-All – eveniment de pe Jubilar în care se desfăşurau lupte cu gladiatori.

Mace Windu fusese un adversar puternic. Şi unul demn. Dar Boba Fett ştia că vor mai fi mulţi alţii.

Se aplecă înainte, uitându-se la imensitatea spaţiului.

Galaxia era un loc mare. Nesfârşit, periculos, incitant. Aşteptau acolo un milion de aventuri, pentru oricine va fi suficient de îndrăzneţ să le trăiască.

Cursul lui Boba era stabilit. Avea o navă foarte bine înarmată, iar *Sclav I* era cea mai bună navă din galaxie.

Boba zâmbi. Viitorul era al lui.

Şi era pe cale să şi-l ia în propriile mâini.

Sfârşit

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a

slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea

de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în

ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos

a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete,

permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre.”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

